

๑

มีหลายคนบอกว่าพวกเขาไม่เชื่อเรื่องภูตผีวิญญาน
นั่นเพราะพวกเขามองไม่เห็น ไม่เคยเห็น ไม่เคยสัมผัส
แต่ในอีกแง่มุมหนึ่ง พวกเขากลับเชื่อเรื่องความรัก
ทั้งๆ ที่มันก็เป็นเพียงความรู้สึกที่มองไม่เห็นเหมือนกัน
ความรักอยู่ที่ไหนหรือ ฉันไม่เคยมองเห็นมันสักครั้ง
ฉันควรเชื่อใหม่ว่ามีความรักจริงบนโลกบิดเบี้ยวใบนี้
ผิดกับวิญญาน ซึ่งฉันเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ว่ามีอยู่จริง
ฉันรู้ว่าพวกเขาอยู่รอบๆ ตัวฉันและพวกคุณ
เพราะอะไรนะหรือ
...ก็เพราะฉันเห็นพวกเขาแหละ!

“น้องช่อน!”

เสียงเรียกที่ตั้งมาจากที่ไหนสักแห่ง ทำเอาหญิงสาวผมสั้นเหมือน
ผู้ชายถึงกับสะดุ้งเฮือก พาร่างในชุดเสื้อกล้ามกับกางเกงขาสั้นต่อกระด้าง

ขึ้นจากพุกหนานุ่มนำสบาย มือบางยกขึ้นขยี้ตาก่อนจะเปิดเปลือกตาขึ้น พอมองเห็นว่ารอบตัวคือห้องนอนของตนเองก็คลายความตกใจที่ยังคงกรุ่นจากฝันแปลกๆ เมื่อครู่ลง ริมฝีปากรูปกระจับจุ่มจิ้มเปิดอ้าหาหวอด ทำท่าว่าจะล้มตัวนอนอีกครั้ง ก่อนจะสะดุ้งเฮือก...

“อีซ่อน!”

คราวนี้เสียงเรียกนั้นดังและจิกข่มมากกว่าเดิม พร้อมกันนั้นเจ้าของเสียงก็ยังหุบประตูโครมคราม ทำให้หญิงสาวต้องเลิกล้มความตั้งใจที่จะล้มตัวลงนอนต่อ

“จำพ่อ”

“ยังไม่ลุกจากที่นอนอีกเระะ...นังซ่อน” บิดาร้องถามเสียงเหน่ออย่างคนท้องถื่นแท้ๆ

“คำกั๊นง สองคำกั๊อี...” หญิงสาวย้อนคำอย่างหงุดหงิดด้วยเสียงเหน่อไม่แพ้กัน “ถ้าพ่อไม่เลิกจิกหัวเรียกฉันแบบนี้ ฉันไม่คุยด้วยนะเออ ปล่อยให้เฉาปากตายไปคนเดียวเลย”

“แหม...นังลูกคนนี่...”

ไม่ว่ายขึ้นต้นว่า ‘นัง’ อยู่ดี

แต่ในที่สุดบิดาก็ยอมเสียงอ่อนลง “เอออๆ คุณซ่อนกลิ่นครับ จะตื่นได้หรือยังครับ ลูกค้าจะแห่กันมาเต็มตำหนักแล้วนะครับ”

แค่ได้ยินคำว่า ‘ลูกค้า’ กับ ‘ตำหนัก’ หญิงสาวก็ทำปากเบี้ย เหลือกตาขึ้นมองบน ทำหน้าบอกรบุมุญไม่รับ

“เอ๊ย เบื่อจัง ไม่ทำไม่ได้เธอพ่อ”

“ไม่ทำแล้วจะเอาอะไรแตก...เอ๊ย...จะเอาอะไรรับประทานล่ะครับ คุณซ่อนกลิ่น” บิดาส่งเสียงอ่อนแวมประชิด “ไหนจะค่าเรียน กคน. ของเอ็งอีกล่ะ แล้วก็ค่า...”

ไมทันที่บิดาจะพูดจบ ซ่อนกลิ่นก็โพล่งขึ้น “ฉันจะหางานทำ”

“โธ่ เอ็งยังเรียนไม่จบ จะหางานที่ไหนที่มันทำเงินได้ขนาดนี้วะ” ผู้

เป็นพ่อเริ่มขึ้นเสียง ก่อนจะโพล่งขึ้นอย่างนี้กรำคาญ “โอ๊ย...พูดกันไม่เห็นหน้าตา พ่อจะเข้าไปละนะ”

“เฮ้ย...อย่านะพ่อ บอกก็ครึ่งแล้ว ห้ามเข้ามาโดยที่ฉันไม่อนุญาต ฉันโตเป็นสาวแล้วนะ”

หญิงสาวตะโกนบอกด้วยความตกใจ เพราะแม้จะไม่ได้เปลือยกาย ล่อนจ้อน แต่แค่เสื้อกั๊กกับกางเกงที่ชาวบ้านเรียกว่าสั้นเสมอหนั้นก็ทำให้สามารถเห็นเรือนร่างอวบอืดของวัยสาวสิบแปดที่เบ่งบานเต็มที่ที่ไม่แพ้กัน ยิ่งหน้าอกที่ล้นหลามจนเธอรู้สึกอับอายอึดอัด ต้องหาผ้ามาพันรัดเอาไว้ให้ราบที่สุดเท่าที่จะทำได้ยามออกไปข้างนอกด้วยแล้ว ก็ยังไม่อยากให้ใครเห็น แม้ผู้เป็นบิดาเองก็ตาม เพราะคงเสียภาพลักษณ์ลูกพี่ใหญ่แห่งบ้านเลียบนองกันพอดี

“จ้ะก็รีบลุกขึ้นมาอาบน้ำอาบทำได้แล้ว พ่อจะลงไปรอข้างล่าง เดี่ยวจะได้ไปตำหนักด้วยกัน”

“จ้ะ” หญิงสาวลากเสียงยานาง แม้จะเป็นคำสั้นๆ แต่ก็ยังคงความเหน่อได้เป็นอย่างดี เธอยกมือขึ้นขี้ผมสั้นด้วยความรู้สึกเบื่อหน่าย แต่ในที่สุดก็ต้องยอมลุกขึ้นแล้วถอดเสื้อผ้าวัดเป็นผ้าถุงสำหรับอาบน้ำ จากนั้นก็ออกจากห้องนอนตรงไปยังห้องน้ำที่อยู่ติดกัน

ตำหนักเจ้าแม่ดอกช่อนกลิ่นอยู่ลึกเข้าไปในสวนทุเรียนของยาย ชุ่ม ผู้กว้างขวางแห่งหมู่บ้านเลียบนอง ซึ่งเป็นผู้เลื่อมใสศรัทธาในตัวเจ้าแม่ดอกช่อนกลิ่นมาตั้งแต่สมัยนายพูนสวัสดิ์ พ่อของช่อนกลิ่นยังเป็นช่างทรงอยู่ ถึงกับอัญเชิญเจ้าแม่ดอกช่อนกลิ่นให้มาประทับที่นี้ซึ่งเป็นบ้านไม้สองชั้นหลังเก่าของเธอ เพื่อที่เธอจะไม่ต้องเดินทางไกล และไม่ต้องเสียเวลาต่อคิวให้ยุ่งยาก

เมื่อช่อนกลิ่นมาถึงหน้าตำหนักก็เห็นลูกศิษย์ลูกหามาเย็นออกันเต็มลานด้านหน้า มีไต้หมีกับไต้ไฟ ลูกน้องคนสนิทคอยเฝ้าแจบตรคิวมีอ

เป็นระวิง บัตรคิวที่ลูกค้าชื้อลูกหาได้รับนี้ก็ทำมาจากฝาขวดน้ำชาเขียวที่ห่อ
 ดึงที่มักจะให้คนส่งหมายเลขใต้ฝาไปซึ่งโชคทางโทรศัพท์ที่อยู่เรื่อย เจ้าสำนัก
 ออกไอเดียนำปากกาเมจิกมาเขียนตัวเลข...หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า...ทับเลข
 รหัสเดิม หลังจากเห็นฝาขวดกองพะเนินเต็มบ้านจนรำคาญตา และรู้สึก
 เสียตแหงใจตลอดเวลาที่เสียเงินเสียทองไปมากมาย แต่ก็ไม่ได้ผลตอบแทน
 กลับคืนมาเหมือนที่ตั้งใจไว้

หญิงสาวรีบเดินลัดเลาะหลบสายตาผู้คนไปทางด้านหลังตำหนักซึ่ง
 มีบันไดลิงพาดบนหน้าต่างชั้นสอง เพื่อไม่ให้ผู้คนแตกตื่น เมื่อปีนขึ้นไปแล้ว
 หญิงสาวก็ถอดเสื้อลายสกอตกับกางเกงยีนขาสามส่วนออก เหลือแต่กางเกง
 ในและผ้าแถบที่รัดอกให้แบนราบ ก่อนจะหยิบชุดขาวมาสวมพร้อมนำ
 ผ้าขาวมาพันรอบอกอีกชั้น ตัวดปลายผ้าเป็นสไบเฉียงทิ้งชายยาวไปข้างหลัง
 ให้ดูเหมือนผู้ทรงภูมิที่สุด

“พร้อมยังมีชื่ออื่น”

“หอยแหก!” หญิงสาววัยรุ่นสะดุ้งเฮือก ก่อนจะลอบกอย่างโล่งใจ
 เมื่อรู้ว่าเป็นบิดา จึงหันไปแหว “โอ๊ย...พ่อ ตกใจหมด บอกแล้วว่าอย่าโผล่
 มาเงียบๆ แบบนี้อีก”

“ทำเป็นขี้ขลาดอ่อน” ผู้เป็นบิดาทำปากเบ้ “พร้อมหรือยังล่ะ”

ไม่ทันจะตอบ ไอ้หมี หรือปราโมทย์ หนึ่งในลูกน้องผู้ซื่อสัตย์ก็มา
 ทูบประตูดึงตั้งพร้อมถามด้วยเสียงเหน่อไม่แพ้ลูกพี่ของมัน “เสร็จยังพี่ชอน
 คนมารอนานแล้วนะ”

“เสร็จแล้วโว้ย เร่งจริงทั้งหัวหงอกหัวดำ” หญิงสาวบ่นอุบ ไม่วาย
 แหวะบิดาไปด้วย ก่อนจะเดินลงบันไดตำหนักๆ ไปเปิดประตู จากนั้นก็กลับ
 มานั่งประจำที่บนพรมเก่าๆ ด้านหน้าแท่นบูชาที่ประดับไปด้วยข้าวตอก
 ดอกไม้ ตุ๊กตาเทพต่างๆ รวมทั้งหิ้งกะโหลกที่มีเทียนเล่มใหญ่ตั้งอยู่ด้านบน

“พร้อมแล้วซิมิ” เขาร้องถามด้วยคำลงท้ายประโยคอย่างวัยรุ่นนิยม

“แล้วเอ็งเห็นไหมล่ะว่าข้าพร้อมหรือเปล่า...ไอ้หมี”

“หมีเห็น” เจ้าตัวเอ่ยคำพวนกำกวมพร้อมยกมือขึ้นโบกปิดตรงปลาย จมูกตามประสาคนทะเลิ่งทะเล้น ก็เลยโดนชั้นสเตนเลสใบเล็กๆ ที่เจ้าสำนัก เขี่ยงมากระแทกที่หน้าผากเข้าอย่างจัง

“ไอ้หมี ไอ้ทะเลิ่ง”

“อูย... ทั้งเร็วทั้งแม่นเลยอูย” ปราโมทย์โอดโอย

“ไป เอ็งไปเรียกคนขึ้นมาได้แล้วเป้” หญิงสาวไล่พร้อมยกพานที่ใหญ่ และแข็งกว่าชั้นเมื่อครูขึ้นมาเงือง่าจนเขาต้องรีบวิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว

ไม่นานลูกศิษย์ลูกหาของเจ้าแม่ดอกช่อนกลิ่นก็ขึ้นมานั่งกันจน เต็มห้อง คิวแรกไม่ใช่ใครอื่นไกล เป็นยายชุ่มเจ้าของตำหนักแห่งนี้นั่นเอง

ยายชุ่มเป็นเจ้าของสวนทุเรียนและสวนมังคุดกว้างใหญ่แห่งบ้าน เลียบหนอง เมืองสุพรรณ เป็นผู้บุกเบิกแผ้วถางที่ทางแถวนี้มาตั้งแต่สมัยสาว ๆ หลังจากได้รับมรดกจากผู้เป็นตา ตอนนั้นที่ทางแถวนี้ยังเต็มไปด้วยต้นเลียบ ตามชื่อหมู่บ้าน แกเข้ามาปลูกบ้านไม้สองชั้นที่ใช้เป็นตำหนักเจ้าแม่ดอก ช่อนกลิ่นทุกวันนี้ แล้วจึงเริ่มทำสวนทุเรียนตามที่เคยทำสมัยที่อยู่บนทบุรี กับพ่อซึ่งเป็นชาวสวนทุเรียน แกทำเป็นสวนแบบยกร่อง ในร่องมีน้ำตลอดปี เหมาะแก่การดูแลรักษาทุเรียน พ่อทุเรียนออกผลก็เก็บไปขายที่ตลาดบ้าง มีพ่อค้ามารับซื้อบ้าง ไม่ได้ร่ำรวยอะไรนัก อยู่มาวันหนึ่งเพื่อนแกก็คะยั้นคะยอให้ไปหาเจ้าแม่ดอกช่อนกลิ่น แกทนเพื่อนรบเร้าไม่ได้ ประกอบกับ ชอบเล่นหวายรวบเบอร์จึงยอมไป

พูนสวัสดิ์ซึ่งตอนนั้นเป็นร่างทรงเจ้าแม่ดอกช่อนกลิ่นอยู่ บังเอิญ รู้จากเพื่อนของยายชุ่มว่าแกทำสวนทุเรียนอยู่ไม่ไกลนัก ก็ทำเป็นทักไปว่า ออกจากตำหนักไปแกจะพบโชคใหญ่ ทำมาค้าขึ้นจนร่ำรวย ตอนแรกยาย ชุ่มก็ยังไม่เชื่อนัก แต่เมื่อออกมาจากตำหนักก็บังเอิญไปเจอชาวจีนกลุ่มหนึ่ง กำลังถูกพ่อค้าหัวใส ซึ่งก็เป็นคนของนายพูนสวัสดิ์หลอกขายทุเรียนอ่อนอยู่พอดี ด้วยความมีจรรยาบรรณด้านการค้าทุเรียนสูง แกจึงเข้าไปขัดขวาง และไวยวายพ่อค้าคนนั้นพร้อมกับอธิบายกลุ่มชาวจีนเหล่านั้นว่าทุเรียนอ่อน

ไม่สามารถบ่มลูกได้ กินไม่อร่อย

ยายซุ่มพากลุ่มคนจีนเหล่านั้นไปที่สวนทุเรียนของแก ชาวจีนกินทุเรียนของแกแล้วก็ชอบออกชอบใจกันใหญ่ ยายซุ่มชื่นใจ ทราฐูไม่ว่าคนจีนพวกนั้นเป็นนักธุรกิจที่กำลังหาสินค้าไปขายที่เมืองจีน คนพวกนั้นจึงเหมาทุเรียนกับมังคุดของแกไปขายที่เมืองจีนได้ราคาดีกว่าขายในเมืองไทยหลายเท่าตัว ภายหลังยายซุ่มจึงร่ำรวยขึ้น ปลูกบ้านตึกทำเป็นหน้าร้านที่ริมถนนแล้วย้ายไปอยู่ ให้ใครๆ เรียกร้านขายทุเรียนของแกว่าโชว์รูมทุเรียน มีผลิตภัณฑ์แปรรูปจากทุเรียนและมังคุดมากมาย

หลังจากร่ำรวยขึ้นยายซุ่มก็เลยเลื่อมใสเจ้าแม่ดอกซ่อนกลิ่นมากยิ่งขึ้น เพราะเห็นเป็นผู้ชี้ทางรวย โดยทราฐูไม่ว่าแผนการนัดพบระหว่างผู้ซื้อกับผู้ขายแบบพิสดารนั้นเป็นฝีมือของพูนสวัสดิ์ทั้งหมด พอรู้ว่าทำหน้าที่เดิมจะถูกเจ้าของที่รื้อไปทำห้างสรรพสินค้า ยายซุ่มเลยปรึกษากับพูนสวัสดิ์ ัญเชิญเจ้าแม่ย้ายตำหนักมาอยู่บ้านหลังเดิมของแก

นอกจากยายซุ่มปลูกทุเรียนเก่งแล้ว แกยังเป็นคนชอบเล่นหวยเอามากๆ ด้วย ได้เงินมาจากการค้าขายเท่าไรก็แบ่งออกเป็นส่วนๆ ส่วนหนึ่งส่งให้ลูกเรียนจบหมดคนหนึ่งจบวิศวะคนหนึ่ง ส่วนเงินที่เหลือก็นำมาเล่นหวย และเลขที่เธอเล่นส่วนใหญ่ก็จะมาจากเจ้าแม่ดอกซ่อนกลิ่นนี่เอง วันนั้นก็เช่นกัน แกมารอขอเลขจากเจ้าแม่ดอกซ่อนกลิ่นที่บัดนี้เปลี่ยนร่างประทับมาเป็นหญิงสาวงามเดียวกันกับเจ้าแม่ไปแล้ว แต่ไม่ว่าจะอยู่ในร่างไหน สำหรับยายซุ่มแล้ว เจ้าแม่ก็ยังคงอิทธิฤทธิ์เหมือนเดิมอย่างไม่มีเสื่อมคลาย

ซ่อนกลิ่นไม่ได้บอกเลขตรงๆ กับยายซุ่ม เธอใช้เทคนิคเดียวกับที่พ่อสอน นั่นคือบรกรรมคาถาแล้วหยดเทียนลงในขันน้ำมนต์ ให้ยายซุ่มตีเอาเอง เพราะพ่อเคยบอกเธอว่ายายซุ่มแกเป็นคนดวงดีทางด้านเสี่ยงโชคอยู่แล้ว ถ้าเล่นหวยก็จะถูกเสียมากกว่าไม่ถูก พอแก่ตีเลขได้ก็แหงตากันบ้าง ผิดบ้างตามโชคตามดวงของแก ถ้าแกถูกหวยก็จะซื้อขนมมเนยมาเลี้ยงเธอกับลูกน้องสองคนจนอิมหมีพื้มัน แต่ถ้าผิดแกก็จะโทษตัวเองว่าตีเลข

เพี้ยนไปเอง เจ้าแม่ดอกช่อนกลืนก็รอดตัวไป และยังเป็นทีเลื่อมใสหน้า
ถือตาของผู้คนมากขึ้นไปอีก

“นอ มวอนเด ซากู แซงกักนา...”

ช่อนกลืนเริ่มรำยมนตร์เบาๆ ซึ่งความจริงแล้วก็ไม่ใช้คาถาพิเศษอะไร
ที่ไหน แต่เป็นเพลงเกาหลีสจากวงแบล็กพิงก์ วงเกิร์ลกรุ๊ปชื่อดังของแดน
กิมจิที่เธอชื่นชอบนั่นเอง ขณะเดียวกันก็ใช้เทียนหยดลงไปในขันน้ำมนต์
จนน้ำตาเทียนเกาะตัวกันเป็นรูปร่างประหลาดๆ

ยายซุ่มจ้องตาเป็นมันระหว่างหญิงสาวในชุดขาวบริกรรมคาถามาจิมัด
ซอรวมเป็นทำนองเสนาะ ไม่ได้ใส่ใจว่านั่นเป็นภาษาอะไร คิดเอาเองตาม
ประสานที่ไม่ได้เป็นดั่งนักร้องเกาหลีสว่าน่าจะเป็นภาษาเขมรหรือไม่ก็ภาษา
เทพอะไรสักอย่าง เมื่อหญิงสาวเลื่อนขันน้ำมนต์ไปให้ดูใกล้ๆ ถนัดตา
หลังจากร้องเพลงเกาหลีสจบ ดวงตาฝ้าฟางก็วาวขึ้น ก่อนจะเงยหน้าขึ้น
ยิ้มแจ่มให้เจ้าแม่เมื่อได้เลขสมใจ

ความจริงแล้วช่อนกลืนไม่ค่อยชอบใบ้หวยเท่าไร แต่ชาวบ้านที่มา
ก็มักจะขอเลขกับเจ้าแม่อยู่เป็นประจำ เธอจึงตั้งกฎว่าให้ถามหรือขอธำ
เจ้าแม่ได้แค่คนละข้อเท่านั้น อ้างว่าคนมาเยอะกลัวจะบริการไม่ทั่วถึง ผล
ปรากฏว่าคนขอเลขไปแหงหวายลดลงเกือบครึ่ง ทำให้รู้ได้ว่าเรื่องจำเป็นกว่า
การเล่นหวยรวยเบอร์สำหรับชาวบ้านนั้นมีอีกหลายเรื่องด้วยกัน ดังเช่น
คิวที่สอง...

“ว่าไงอีมา” หญิงสาวเรียกหญิงที่สูงวัยกว่าอย่างไม่เคารพ แต่อีกฝ่าย
ก็ไม่ได้ถือสาอะไร เพราะคิดว่าหญิงสาวคือเจ้าแม่ดอกช่อนกลืนที่มีอายุ
นับร้อยนับพันปี “วันนี้มีเรื่องอะไร”

ไม่ทันที่มาลีนีจะอ้าปาก ช่อนกลืนก็ยกฝ่ามือขึ้นปรามเสียดจนอ้าปาก
ค้างอยู่อย่างนั้นเหมือนดังต้องมนตร์

“เอ็งไม่ต้องพูด ข้ารู้ ข้าเห็น”

เสียงฮือฮาดังเซ็งเซ้งขึ้นภายในห้องแคบๆ เพราะทุกคนรู้อิทธิฤทธิ์ของ

เจ้าแม่ดอกช่อนกลืนดี ไม่ว่าใครมีเรื่องร้อนอะไร เพียงเจ้าแม่มองตาก็รู้ได้ทันทีโดยไม่ต้องเอ่ยปาก

“ไอ้ลิ้มมันไม่กลับบ้านมาหลายวันแล้วใช้ไหม”

มาลินีอ้าปากทวอ “เจ้าแม่รู้ได้ยังไงเจ้าคะ”

“ข้าคือเจ้าแม่ดอกช่อนกลืนนะเว้ย” หญิงสาวคำรามแกล้งทำเป็นโกรธ “จะ...เจ้าคะๆ” หญิงสูงวัยยกมือขึ้นพนม เอ่ยละล้าละลัก “ไอ้ลิ้มมันหายหัวไปเป็นอาทิพย์แล้ว ไม่รู้ไปอยู่ที่ไหนเจ้าคะ เจ้าแม่สงเคราะห์ลูกข้างด้วยเถิด”

ช่อนกลืนหัวเราะเสียงหัว ก่อนจะกระทืบเท้ากับแผ่นดินกระดานดังปังๆ “เอ็งมีของของไอ้ลิ้มมันสักอย่างติดตัวมาไหมล่ะ”

“มะ...มี...มีเจ้าคะ” มาลินีก้มลงรื้อค้นกระเป๋าสะพายใบโต ก่อนจะหยิบนาฬิกาข้อมือขึ้นมายื่นให้

หญิงสาวรับมาแล้วเริ่มร้องเพลงโป๊โกซิปดาอีกครั้ง ภาพบางอย่างฉายวาบเข้ามาในสมอง ก่อนจะเบิกตาโพล่งขึ้นพร้อมกระทืบเท้าเสียงดังจนผู้คนพากันสะดุ้ง

“ไอ้ลิ้มมันอยู่บ้านอึปทุม”

“อึปทุม” มาลินีทวนคำ หน้าแดงก่ำด้วยความโกรธ เพราะปทุมเป็นแม่มายสาวเนื้อหอมที่ชอบมาหวานเสน่ห้ใส่สามีของเธอตั้งแต่เขายังเป็นหนุ่ม หลังจากแต่งงานกับทหารอเมริกันมันก็หายหัวไปพักใหญ่ พอผัวตายก็กลับมาใช้ชีวิตเป็นคุณนายอยู่ที่บ้านเลียบบองนี่อีกครั้ง แล้วก็ยังไม่วายกลับมาหวานเสน่ห้ใส่สามีของเธออีก ทำให้เจ้าแม่ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าสามีของตนไปอยู่บ้านผู้หญิงคนนั้นทำไม

“นี่เจ้าคะ” สาวสูงวัยวางธนบัตรสีม่วงลงในขันใบใหญ่ เล่นเอาเจ้าแม่ถึงกับตาโตลุกวาว

“ถ้าไอ้ลิ้มมันอยู่บ้านอึปทุมจริง ลูกข้างจะมาทำบุญเพิ่มอีกเจ้าคะ”

“เออๆ มีอะไรก็ค่อยๆ คุยกันนะ” ช่อนกลืนเตือน เพราะนอกจาก

มาลินีจะปากร้ายแล้ว มือแกยงหนักด้วย ถ้าจับได้คาหนังคาเขาว่าสามีมีชู้
รับรองต้องมีเลือดตกยางออกแน่ๆ แต่จะไม่บอกเรื่องนี้ให้ฟังบ้าง นายลีนก็
จะได้ใจ ลักษณะโคมเงินของครอบครัวไปปรนเปรอเมียน้อยอยู่นั้น ไม่เช็ดทลาบ
‘เอาเลือดชั่วออกบ้างก็ดี ผู้ชายเจ้าชู้’

เธอละเกลียดนัก ผู้ชายมักมาก เจ้าชู้หลายเมีย มันน่าหนักใจพวกเธอไฟ
เรือเมล์ ลิกเก ตำรวจ...ฮี้!

“เฮ้ย คักดี...เด็กผู้หญิงคนนั้นรู้ได้ยังไงวะ ว่าใครต้องการถาม
อะไร”

ชายหนุ่มหน้าตาคมคาย ตัดผมสั้นแบบสกินเฮด ดวงตาดุคมคล้าย
เหยี่ยวหันไปกระซิบถามชายหนุ่มอีกคนที่นั่งพับเพียบอยู่ข้างๆ กัน

“น่าจะอิทธิฤทธิ์ลึกลับๆ คว้าผู้กอง” อีกคนกระซิบ

“อย่าเรียกฉันอย่างนั้น” คนถูกเรียกด้วยตำแหน่งหน้าที่การงานปราม
เบาๆ ให้ได้ยินกันสองคน ก่อนจะส่ายหน้า “ฉันไม่เชื่อหรอกนะ มันต้องมี
เล่ห์กลอะไรแน่”

“โธ่ จะเล่ห์กลโล่เกินอะไรกันล่ะครับ...เอ่อ...คุณศรัณู ก็เห็นๆ กัน
อยู่ว่าเจ้าแม่ไม่ได้ลูกไปไหน นั่งอยู่ตรงนั้นตั้งแต่เราเข้ามา ผู้หญิงคนนั้นก็
ไม่ได้ปริปากบอกอะไรเลย”

ร้อยตำรวจเอกศรัณูฟังแล้วก็รู้สึกซัดหู นึกคำคำตอบของผู้ใต้บังคับ
บัญชาอยู่ในใจ เพราะเป็นคนไม่เคยเชื่อเรื่องมงาย ยิ่งเรื่องทรงเจ้าเข้าผีนี่ก็
ยิ่งคิดว่าเป็นเรื่องหลอกลวง หวังเงินชาวบ้านเท่านั้นเอง

เมื่อไม่ได้รับคำตอบที่น่าพอใจ ศรัณูก็หันไปสังเกตคนที่อ้างตัวเป็น
เจ้าแม่อย่างถ้วนถี่ แม่เจ้าตัวจะตัดผมสั้นและมีท่วงท่าหัวหาญเหมือนเด็ก
ผู้ชาย แต่ใบหน้ารูปไข่พริ้มเพรา ปากนิคจมุ๊กหน้อย กับผิวพรรณผ่องใสนั้น
ก็ทำให้มองออกได้ว่าเป็นหญิงงาม อายุอานามก็คงไม่น่าจะเกินสิบแปด
สิบเก้าไปสักเท่าไร เป็นวัยที่ควรจะต้องเรียนหนังสือ ไม่ควรมาทำอะไรที่

เป็นการหลอกลวงชาวบ้านแบบนี้ แถมยังพูดจากัดหัวผู้ใหญ่มองดูไม่น่ารัก
เอาเสียเลย หากเป็นลูกเป็นหลานคงต้องจับมาตีให้กินลายเสียบ้าง

ผ่านไปหลายคิว ชายหนุ่มเริ่มมองหญิงสาวอย่างครุ่นคิดหาคำตอบ
อันน่าพิศวง เพราะไม่ว่าใครก็ตามที่คลานเข้าไปหา เธอก็ล่วงรู้ถึงปัญหาได้
โดยที่คนเหล่านั้นยังไม่ทันต้องออกปากว่ามีเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจอะไร
ด้วยซ้ำ นับว่าน่าแปลกไม่น้อย แถมเธอยังมีวิธีแก้ปัญหาก็ได้อย่างพิสดารอีก
ต่างหาก ซึ่งบางเรื่องก็อธิบายได้ด้วยวิทยาศาสตร์และสถิติ แต่บางเรื่องก็
เหนือจริงจนเขาแทบไม่อยากเชื่อ

“คิวที่สิบสามครับ”

จำสูตรคักดีใช้ตอกสะกิดเขาเบาๆ ชายหนุ่มสะดุ้งเล็กน้อยหันไปมอง
ผู้ใต้บังคับบัญชาขำพยับยิ้มมาที่ฝ่าซวดซาเขียวในมือของเขา เมื่อเขาก็มลง
ดูก็เห็นเป็นเลขสิบสามไทย

“ถึงคิวแล้วครับ คุณครัญญู” สูตรคักดียิ้ม

นายร้อยหนุ่มรู้สึกตัว หันไปมองหน้าแทนบูชาก็เห็นหญิงสาวจ้อง
มองมา มีชายผิวคล้ำแดงร่างใหญ่เหมือนหมึกกัวมือเรียกหย้อยๆ ให้
รีบไปข้างหน้า เขาจึงลุกพรุดขึ้น

“เฮ้ย!”

เสียงอุทานดังเซ็งเซ่ ตรีญูเล็กก็อย่างงุนงง หญิงชราข้างๆ กัวกมือ
ให้คุกเข่าลงแล้วกระซิบเบาๆ ให้คลานไปแทนการเดิน ชายหนุ่มจำต้องยอม
เพราะชินใช้เท้าเดินย่ำไป เขาคงถูกย่ำด้วยเท้าของบรรดาลูกศิษย์เจ้าแม่
ดอกซ่อนกลิ่นแน่ๆ

ตรีญูคุกเข่าลงแล้วคลานไปช้าๆ จนกระทั่งไปนั่งพิงเพียบอยู่ต่อหน้า
หญิงสาว ในระยะใกล้เช่นนี้ เขาสังเกตเห็นว่าผิวแก้มบนหน้าเธอผุดผ่อง
เป็นของใย ดวงตากลมโตใสแจ้ว นัยน์ตาดำลึบเป็นประกายจับตา ปากนิด
จมูกหน้อย ชวนให้ชมอย่างไม่อยากจะวางตาเลยสักนิต

“ว่าไงเอ็ง มีเรื่องอะไร”

เสียงหัวเราะความเคารพทำให้เขานึกอยากตีกันเธอขึ้นมาจริงๆ นี่ถ้าเป็นลูกหลานคงไม่พ่นเงื้อมมือของเขาไปได้แน่ๆ

‘เจ้าแม่อะไรวะ เสียงเห่อภิบาล’ เขาคิดในใจ แต่ยังไม่ทันอ้าปากจะตอบ เจ้าหล่อนก็มาบุกเต็ม นั่นคือยกมือขึ้นมาห้ามเขาไม่ให้พูด

“เดี๋ยว! เอ็งไม่ต้องพูด ข้ารู้ ข้าเห็น”

นั่นคงเป็นสโลแกนของหล่อนไปแล้ว ศรีธัญยิ้ม ไม่บริภาษพูดอะไรตามที่เธอร้องขอแกล้งหญิงสาวจ้องตาเขาเขม็งราวกับดวงตาของเขาเป็นจอโทรทัศน์ขนาดเล็กจิ๋ว ก่อนที่คิวเร็วตั้งคันศรจะขมวดเป็นปมเข้าหากันบอกแววจนสงสัย

“ง่า...” หญิงสาวอีกอ้าก พาให้บรรยากาศในห้องคับแคบเงียบสนิท เพราะทุกคนต่างก็พากันลึนตามเจ้าแม่จนตัวโก่ง อยากรู้ว่าเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจของชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาราวเทพบุตรอย่างเขาคืออะไรกันแน่

ยิ่งจ้องตากัน แว่ววิตกในดวงตาของหญิงสาวก็เริ่มแจ่มชัดขึ้น เหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดขึ้นที่ขมับ ดวงหน้าผุดผาดเหยเกและเกร็งจนลึนเหมือนคนกำลังแบ่งอี...เขาอยากจะทำเราะออกมา แต่ก็พยายามกลั้นเอาไว้ เพราะขึ้นหัวเราะเยาะความเชื่อถือของชาวบ้านออกไปยามที่ตกอยู่ในวงล้อมแบบนี้คงไม่ดีแน่

บรรยากาศเงียบงันตึงเครียดผ่านไปไม่ถึงนาที แต่ศรีธัญกลับรู้สึกเหมือนนานเป็นชั่วโมง ก่อนที่ดวงตากู้งามจะเบิกโพลงขึ้นราวกับเห็นอะไรบางอย่างในดวงตาของเขา

“หอยแหก! ตำรวจ!”

หล่อนร้องลั่น ก่อนจะยกเท้าถีบยอดดอกเขาจนล้มหงาย จากนั้นก็แผ่นแผ้วไปที่หน้าต่างแล้วกระโดดลงไป สร้างความโกลาหลให้เกิดขึ้นทั่วห้อง อันคับแคบ เหล่าลูกศิษย์ลูกหาต่างพากันหวีตร้องแล้ววิ่งวนกันจ้าละหวั่น

“เฮ้ย!”

ศรีธัญร้องเสียงหลงเมื่อเห็นหญิงสาวกระโดดหน้าต่าง กลัวร่างเล็กบาง

นี่จะเป็นอันตราย เพราะแม่ห้องนี้จะอยู่แค่ชั้นสอง แต่ก็สูงจากชั้นล่างเกือบสามเมตรทีเดียว

ร้อยตำรวจเอกหนุ่มรีบลุกขึ้นแล้วโผล่ไปที่หน้าต่างบานนั้น ก่อนจะค่อยโล่งใจเมื่อเห็นบันไดลิงพาดอยู่ เจ้าแม่ดอกซ่อนกลิ่นเป็นลงไปอย่างคล่องแคล่ว พอเกือบจะถึงพื้นล่างก็ไม่รอเหยียบขั้นบันไดสุดท้าย เจ้าหล่อนกระโดดลงพื้นแล้วเตะบันไดล้มลงป้องกันไม่让他ตามลงไปได้ ก่อนจะวิ่งปรี๊ดไปอย่างรวดเร็ว ไม่นานก็หายวับกลิ่นไปกับสวนทุเรียน

“บ้าเอ๊ย เจ้าแม่อะไระ ใช่ว่าอย่างกับลิง” ชายหนุ่มตบขอบหน้าต่างด้วยความเจ็บใจ

ซ่อนกลิ่นวิ่งปรี๊ดตัดสวนทุเรียนทะลุออกสวนมังคุดของตาจ๋ำอย่างรวดเร็วราวกับลิงเหมือนที่นายตำรวจหนุ่มกล่าว ครู่เดียวก็มาถึงศาลาทำน้ำท่างจากตำหนักร่วมหนึ่งกิโลเมตร เมื่อแน่ใจว่าปลอดภัยแล้วจึงทรุดตัวลงนั่งบนม้านั่งยาวพร้อมกับหอบหายใจจนตัวโยน

“ตำรวจมาทำไมวะ” เธอบ่นกับตัวเองเป็นเสียงขาดหวังด้วยความเหนื่อย

“ตำรวจอะไระ”

“หอยแหก!” หญิงสาวสะดุ้งโหยง แต่เมื่อเห็นบิดาชะงักหน้ามาก็ลูบอก เป้าปากออกมาด้วยความโล่งใจ

“ปิดโอ่งพ่อ...บอกว่าอย่าโผล่พรวดพราดเข้ามาเงิบๆ แบบนี้ ตกใจหมด”

“ทำเป็นขวัญอ่อน” บิดาทำปากเบ้เหมือนเคย ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งข้างๆ “นี่กว่าข้าเป็นไอ้หนุ่มหน้าหล่อนั้นหรือไง”

“ก็ใช่ละสิ” ซ่อนกลิ่นหอบแฮกๆ

“ว่าแต่ไอ้พ่อหนุ่มนั้นเป็นตำรวจจริงๆ ไรอะ”

“ก็ใช่ละสิ”

“มันจะมาจับเอ็งเหรวอะ”

“ไม่รู้” หญิงสาวสายหน้า

“อ้าว...แล้วเอ็งหนีมาทำไม”

“ฉันตกใจนี่พ่อ ไม่รู้จะทำยังไง เลยถีบมันเบรียงแล้วเปิดแน่มานี่แหละ”

“โดนข้อหาทำร้ายเจ้าพนักงานอีกกระทงนะเอ็ง” บิดาสวน

“ทำไงได้ล่ะพ่อ คนมันตกใจนี่หว่า”

“สงสัยตำรวจมาใหม่วะ ข้าไม่เห็นค้อนหน้าเลย ตำรวจทั้งเลียบบองข้าก็รู้จัก เคยเห็นหน้ามาหมดแล้ว”

“พ่อไม่เชื่อฉันหรือไง”

“เชื่อ” บิดาตอบ “สัมผัสเอ็งนะไม่เคยพลาด ข้าจะไม่เชื่อได้ยังไงวะ”

หญิงสาวถอนใจ เพราะไม่มีใครเลยที่ล่วงรู้ว่าเธอมีสัมผัสพิเศษสามารถอ่านใจคนได้เพียงแค่มองตา ความยากง่ายของการอ่านใจก็ขึ้นอยู่กับจิตของคนคนนั้น ส่วนใหญ่คนที่มาพึ่งพาเจ้าแม่ดอกช่อนกลิ่นจะเป็นพวกที่มีจิตใจอ่อนไหวอยู่แล้ว จึงสามารถอ่านใจได้ง่ายกว่ามีอะไรอยู่ในใจ และต้องการจะให้ช่วยอะไร แต่นายตำรวจหนุ่มผู้มีจิตใจเข้มแข็งหัวทลายเมื่อครู่ กว่าเธอจะเค้นภาพเขาแต่งเครื่องแบบนายตำรวจยศร้อยเอกออกมาได้ ก็ต้องใช้พลังภายในไปมากโขทีเดียว

“พี่ช่อน!”

คนถูกเรียกหันขวับไปมองด้วยความหวาดระแวง แต่เมื่อเห็นไอ้ไฟลูกน้องคนสนิทอีกคนวิ่งมาก็ค่อยโล่งใจ

ไฟโรจน์เป็นคนผอมสูง แขนขาแก้ง่ามผิดกับหมี่ซึ่งมีรูปร่างเทอะทะอย่างคนอ้วนโดยสิ้นเชิง ทั้งคู่ไปไหนมาไหนด้วยกันตั้งแต่เด็ก จนหลายคนล้อเลียนว่าเป็นคู่หูอ้วนผอมจอมทะเล้นอยู่บ่อยๆ

เมื่อลูกน้องคนโปรดกระหืดกระหอบมาถึง ก็ทรุดตัวลงนั่งข้างๆ เธอแล้วหลบหายใจเอาอากาศเข้าปอดอย่างเต็มที่ พลังบ่นอุบ “โอ๊ย...เหนื่อยชิบหาย”

“ที่ตำหนักเป็นโง่บ้างวะไอ้ไฟ” ซ่อนกลิ่นเอ่ยถามอย่างร้อนใจ

“วงแตกสิครับพี่” ไฟโรจน์ตอบ ปลายเสียงสั้นเล็กน้อยแต่ไม่เห่น่ออย่างลูกพี่ “ลูกศิษย์ลูกหาวิ่งไปคนละทิศละทาง ชุลมุนไปหมด ผมเห็นคนแตกตื่นก็เลยวิ่งกับเขามั่ง”

“แล้วไอ้หมี่ล่ะ”

“อើย...ตัวใหญ่เหอะทะอย่างมัน ปานนี้โดนตำรวจชีวไปแล้วมั้งครับ” ไฟโรจน์บอกก่อนจะบ่นมึนง่า “บอกแล้วว่าให้แตกน้อยๆ หน้อยก็ไม่ใช่” ฟังแล้วหญิงสาวก็อดเป็นห่วงลูกน้องอีกคนไม่ได้ จึงหันไปหาบิดาซึ่งนั่งฟังอยู่ข้างๆ แล้วกระซิบเบาๆ

“พ่อ ไปดูให้หน้อยได้ไหม ฉันเป็นห่วงมันยังงี้ไม่รู้”

“เออๆ” ผู้เป็นบิดาพยักหน้า ท่ามกลางสายตางุนงงของไฟโรจน์ที่นั่งอยู่ตรงกันข้าม

“พะ...พะ...พี่ซ่อน” ไฟโรจน์ร้องเรียกเสียงสั้น

“อะไร”

“พะ...พี่พูดกับใครอะ”

“พ่อไง”

ไฟโรจน์ทำหน้าเหยเกทันที เหนือที่เริ่มจะแห้งไหลพลั๊กๆ ออกมาอีกครั้ง ดวงตากลอกไปมาอย่างระแวดระวัง “ละ...ลุงพูนอยู่แถวนี้หรือ”

“เออลีวะ” ซ่อนกลิ่นพยักพืดไปที่ว่างข้างๆ ลูกน้องที่บิดาเพิ่งย้ายไปนั่งด้วย “นั่งอยู่ข้างๆ เ็งนั่นไง”

ชายหนุ่มตาเหลือกลานขึ้นมาทันที หันไปมองข้างตัวที่ว่างเปล่าอย่างหวาดกลัว แม้จะไม่เห็นอะไร แต่เมื่อได้ยินเสียงปลาในคลองกระโดดจ๋อมก็รีตร้องออกมาเสียงหลงแล้วเป็นลมล้มพับไป

“ไอ้บ้าเอ๊ย” ซ่อนกลิ่นมองลูกน้องคนสนิทพร้อมกับส่ายหน้าอย่างระอา “ไอ้เวร...ทำงานอยู่ตำหนักเจ้าแม่ดอกซ่อนกลิ่น แต่ดันกลัวผีขึ้นสมองรู้ถึงไหน อายุถึงนั้น”

๒

เวลาผ่านไปพักใหญ่ จู่ๆ เสียงแตรเป็นทำนองใช้ปลุกทหารให้ตื่น ก็ดังขึ้น ทำเอาทั้งพยาบาลจำเป็นกับคนที่เป็นลมล้มพับไปเพราะกลัวผีสะดุ้ง โหรงด้วยกันทั้งคู่

“เสียงแตรที่ไหนอะพี่ช่อน” ไพโรจน์ทำหน้าที่เหยเก เหลียวซ้ายแลขวา ไม่เห็นใคร

“แตรจำพูน”

“ฮ้า!” ชายหนุ่มร้องเสียงหลง ก่อนจะเป็นลมล้มพับไปอีก

“โวย...ไม่ช่วยแล้วโวย เดี่ยวเป็นลมๆ อยู่นี่แหละ” ช่อนกลืนไวย ก่อนจะหันไปหาบิดา “พ่อจะเป่าทำไมเนี่ย ไม่ใช่ทหารนะ จะได้เป่าแตรปลุกกันนะ”

“อ้าว ก็เอ็งบอกเองว่าไม่ให้เข้ามาเสียบๆ”

หญิงสาวหรือตาลอย่างเบื่อหน่าย พ่อของเธอเคยเป็นทหารยศจ่า ในกองทัพบกมาก่อน มีหน้าที่เป่าแตรตามวาระสำคัญต่างๆ พอปลดประจำการก็ออกมารับจ้างทั่วไปอยู่หลายปี ก่อนจะผันตัวเองไปรับใช้เป็นลูกศิษย์ ลูกหาสำนักทรงเจ้าเข้าผีแห่งหนึ่ง ภายหลังเจ้าสำนักถูกตำรวจจับเพราะดัน

ไปปล้ำคนมาทำเสน่ห์ยาแฝด เจ้าหล่อนฟ้องร้องเอา เลยติดคุกหัวโตจากหลายคดี เพราะพอมมีคนหนึ่งมาฟ้อง อีกหลายคนที่เคยโดนแหลอกก็ตามมาเป็นพรวน

พูนสวัสดิ์ได้วิชาหลอกคนมาเยอะ เลยตัดลึนใจเปิดสำนักเลียเอง แต่ไม่ทำอะไรผิดศีลธรรมร้ายแรงอย่างเจ้าสำนักคนก่อน ได้เงินมาพอส่งลูกสาวคนเดียวเรียนจนจบมัธยมศึกษาปีที่หก ช่วงนั้นตำหนักยังอยู่ใกล้ตลาด ทำให้ได้รู้จักนักธุรกิจชาวจีนที่มาหาซื้อผลไม้ไทยไปขายที่เมืองจีนโดยบังเอิญ เลยวางแผนให้รู้จักยายซุ่มซึ่งเป็นเจ้าของสวน หลังจากยายซุ่มทำมาค้าขึ้น ร่ำรวยขึ้นมา ก็กลายมาเป็นลูกค้าประจำ และเลื่อมใสจนถึงกับยกบ้านไม้สองชั้นให้ทำตำหนัก หลังจากที่รู้ว่าตำหนักเก่าที่อยู่ในย่านชุมชนถูกเจ้าของที่ดินจ้องจะรื้อไปทำห้างสรรพสินค้า

ช่วงนั้นเองที่เกิดความพลิกผันในครอบครัวอย่างคาดไม่ถึง เย็นวันหนึ่งพูนสวัสดิ์ปิดตำหนักกำลังจะกลับบ้านที่เช่าอยู่กับลูกเมียต่างหาก เพราะไม่อยากให้ยุ่งเกี่ยวกัน ระหว่างเดินผ่านสวนทุเรียนต้นเกิดลมตึงขึ้นวูบหนึ่ง ไม่รู้จะด้วยบาปกรรมที่แหลอกคนหรือกรรมเก่าแต่ชาติปางก่อน ลมนั้นก็พัดเอาทุเรียนลูกหนึ่งหลุดจากต้น ตกปลุงบนกบาลแกพอดี พูนสวัสดิ์ก็ลึนใจตายอยู่ตรงนั้นอย่างอ่อนเจอนาถ

“ไอ้หมีเป็นไงมั่ง...พ่อ”

“ก็ไม่เป็นไง เห็นนั่งคุยอยู่กับไอ้ตำรวจหนุ่มหน้าหยกนั่นที่ตำหนัก”

“คุยอะไรกันอะพ่อ” หญิงสาวขมวดคิ้ว

“ไม่รู้ไว้ย ข้าไม่กล้าเข้าไปใกล้”

“อ้าว...ทำไมอะ”

“สงสัยไอ้หนุ่มนั่นจะมีของดีวะ ยิ่งข้าเข้าไปใกล้ก็ยิ่งรู้สึกร้อนวูบวาบชอบกล ก็เลยได้แต่วนเวียนอยู่ห่างๆ มองผ่านช่องหน้าต่างเห็นคุยกันเบาๆ ไม่รู้คุยอะไรกัน”

“โธ...นี่กว่าแน่” ซ่อนกลิ่นทำปากเบ่ใส่

“เอ็งไม่ลองมาเป็นผีแบบข้านี้หว่า แน่แท้ไหนก็แพ้ของดีเว้ย”

“เอาเถอะๆ” หญิงสาวโบกมือ “แล้วจะทำไฉน ปานนี้ไอ้หมีมันคงบอก ตำรวจนั้นหมดแล้วว่าฉันเป็นใคร พักอยู่ที่ไหน”

“เอ็งก็ไปช่วยมันสิ”

“หลังจากถึบยอดดอกตำรวจจนหน้าหงายอะนะ” ช่อนกลิ้งสวนกลับ ทันควัน

“ทำอะไรผิดก็ต้องยึดอกรับละเว้ย”

“เกิดมันจับฉันติดคุกจะทำยังไงล่ะที่นี่ มิพากันกลายเป็นผีไปทั้งบ้านหรือไง”

“เอ็งบอกข้าเองไม่ใช่หรือว่าไม่ได้ทำอะไรผิด ไม่ได้หลอกลวงชาวบ้าน แล้วจะมากลัวอะไรวะ ชาวบ้านแถวนี้เขาก็เลื่อมใสศรัทธาเจ้าแม่ดอกช่อนกลิ้งกันทั้งนั้น คงไม่มีใครไปแจ้งความมาจับเอ็งหรอก ขนาดไอ้เฮียหมูที่ว่าแน่วยังแพ้มวลชน ข้าว่าไอ้ตำรวจหนุ่มนั้นคงมาเรื่องอื่นมากกว่าวะ”

“เรื่องอะไรอะพ่อ”

“ข้าจะไปรู้ละ บอกแล้วไงว่าเข้าไปใกล้มันไม่ได้ ถ้าเอ็งอยากรู้ก็ต้องไปเผชิญหน้ากับมันละ”

ช่อนกลิ้งหนึ่งคิดก็เห็นจริงตามบิดาบอกกล่าวทุกประการ เธอไม่ได้หลอกลวงใคร แต่ใช้ความสามารถพิเศษที่ติดตัวมาตั้งแต่อุบัติเหตุเมื่อปีก่อน ช่วยเหลือชาวบ้านเท่านั้น ส่วนเงินที่ได้มาทุกบาททุกสตางค์ก็ล้วนแล้วแต่เป็นการให้ด้วยจิตเสน่หาของทุกคนที่เข้ามาขอความช่วยเหลือแทบทั้งสิ้น เธอไม่ได้ซูดเลือดซูดเนื้อบังคับขู่เข็ญให้ทุกคนจ่ายเงินให้เลยแม้แต่น้อย ตำรวจคงไม่เข้ามายุ่งกับความเชื่อของชาวบ้านหากไม่มีผู้เสียหายไปแจ้งความจริงๆ

“เอาวะ” หญิงสาวลุกพรัดขึ้นพร้อมชูกำปั้นด้วยสีหน้าเอาจริงเอางัง

“แล้วไอ้นี้ล่ะ” พูนสวัสดิ์ชี้ไปที่โพโรจน์ซึ่งนอนสลบไสลไม่รู้เรื่องรู้ราว อยู่บนม้านั่ง

“ให้มันนอนอยู่ตรงนี้แหละ” ซ่อนกลิ่นมองลูกน้องคนโปรดอย่างนี้
หมั่นไส้ “มีอย่างที่ไหน เป็นลูกศิษย์เจ้าแม่ดอกซ่อนกลิ่นแต่ดันกลัวผี”

“เออ นั่นสิ ข้าว่าข้าก็ไม่ได้น่ากลัวนะ ออกจะหนุ่มพ้อหล่อเพียวกว่า
ตอนเป็นคนอีก”

หญิงสาวหันไปหรีตตามองบิดาที่แปลงร่างเป็นพี่ตุนบอดี้ส์แลม ก่อน
จะสายหน้าแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ เพราะพุงกลมลิ้มเก็บนั้นทำให้ดู
เหมือนแทงเถิดเทิงเสียมากกว่า จากนั้นก็เดินจ้ำกลับไปที่ทำหนักด้วยความ
รู้สึกอ่อนใจเป็นห่วงลูกน้องอีกคน

เมื่อไปถึงชานบันไดตึก ซ่อนกลิ่นยืนลึงเลมมองประตูบ้านอยู่ครู่
ใหญ่ ก่อนจะตัดสินใจก้าวขึ้นไปอย่างช้าๆ กระทั่งเห็นร่างใหญ่ของปราโมทย์
นั่งอยู่ตรงหน้าแท่นบูชา ช่างๆ กันเป็นชายหนุ่มหน้าตาทะเล้น ส่วนตรงที่เธอ
เคยนั่งประทับทรงเจ้าแม่ก็มีนายตำรวจหนุ่มซึ่งเธอถีบยอดอกเมื่อครั้งนั่งแทน
ที่อยู่

พอนายตำรวจหนุ่มคนนั้นเงยหน้าขึ้นมาเห็นเธอเท่านั้นแหละ ใบหน้า
คมเข้มก็ถมิ่งทิ่งขึ้นมาทันที ก่อนจะพยักพยเค็ดร้องทักด้วยเสียงเข้ม

“ไป...เจ้าแม่ตื่นหนัก”

ซ่อนกลิ่นถอนใจเฮือก “คนมันตกใจนี่หว่า จะเอาไถละ จับไปโรงพัก
เลยมะ”

ชายหนุ่มจ้องเธอเขม็ง สายตาคมของเขาทำเอาหัวใจของหญิงสาวเต้น
ไม่เป็นจังหวะจนต้องก้มหน้าหลบสายตานั้นลงจ้องมองพื้นกระดานด้วย
ความประหม่า

“นายไปได้แล้ว...หมี”

ซ่อนกลิ่นเงยหน้าขึ้นมามองร่างใหญ่ลุกขึ้นอย่างทุลักทุเล ก่อนทำท่าจะ
หันกลับลงบันไดไปพร้อมกันเมื่อลูกน้องคนโปรดมาถึงตัว แต่กลับต้องชะงัก
เมื่อชายหนุ่มร้องเรียก

“เจ้าแม่ตื่นหนัก เธออยู่ก่อน”

หญิงสาวหันกลับไปมอง แต่ก็ยังคงยืนลิ่งเลอยู่ตรงนั้น เพราะรู้สึกเหมือนชายหนุ่มคนนั้นไม่เพียงมีของดีที่ทำให้พี่ไม่อยากเข้าใกล้ ยังมีอะไรบางอย่างที่ทำให้หัวใจเธอเต้นแรง ท้องไส้ปั่นป่วนจนไม่อยากจะเข้าใกล้อีกต่างหาก

“ไม่ต้องห่วงนะพี่ช่อน” ปราโมทย์ตอบไหลเธอ สีหน้าจริงจังพร้อมเอ่ยสโลแกนทีมฟุตบอลสุดโปรดของมัน “พี่ไม่มีวันเดินเดียวดายแน่”

“ขอบใจเว้ย” เธอพยักหน้าให้ด้วยความซาบซึ้งใจ เพราะในชีวิตเธอนอกจากครอบครัวแล้วก็มีไอ้หมึกกับไอ้พินี่แหละที่พอจะฝากผีฝากไข้ได้

หญิงสาวทำเป็นประวิงเวลามองลูกน้องคนสนิทลงบันไดไปอย่างช้าๆ แต่พอเท้าของปราโมทย์แตะพื้นดินได้เท่านั้นแหละ ร่างใหญ่เทอะทะกลับวิ่งอ้าวราวกับแชนปวีร์ร้อยเมตรในกีฬาโอลิมปิก

“ไอ้ท่าหมา!” หญิงสาวแยกเขี้ยว ต่อยหมัดกับฝ่ามือตัวเองพร้อมตะโกนไล่หลังอย่างเดือดดาล “ไอ้บ้าเอ๊ย ไหนบอกข้าไม่มีวันเดินเดียวดายไฉนวะ”

“พี่ก็มีตำรวจสองคนเดินชนาบข้างแล้วไง” ปราโมทย์หันมาตะโกนตอบขณะที่เขาก็ยังไม่หยุดวิ่ง ก่อนจะเตะเท้าตัวเองเสียหลัก เพราะร่างกายเทอะทะพอหันรีหันขวาก็เลยเสียสมดุล ทำให้มันเซเซ่ตๆ ไปอย่างไม่เป็นกระบวนการอยู่ครู่เดียวก็ล้มลงกลิ้งโคลไ้เป็นลูกขนุน

“สมน้ำหน้า ไอ้คนทรยศ” ช่อนกลืนชี้นิ้วตะโกนอย่างสะใจ พร้อมกับหัวเราะเสียงดังลั่น

แต่อีกฝ่ายก็ไม่สนอะไรทั้งสิ้น ม้วนหน้าสามตลบ พอลุกขึ้นได้ก็จ้ำอ้าวต่อและหายลับสายตาไปอย่างรวดเร็วปานจรวด

“ว่าไงเรา จะมานั่งตรงนี้ได้หรือยัง”

เสียงเร้าจากคนข้างหลังทำเอาหญิงสาวถึงกับสะดุ้งเหือก เสียงหัวเราะเงิบลงโดยพลัน ช่อนกลืนหันไปมองชายหนุ่มอย่างกล้าๆ กลัวๆ ก่อนจะทำใจและวางท่าเดินไปทรุดตัวลงนั่งขัดสมาธิแทนที่ลูกน้องคนสนิทที่เปิดแน่บไปแล้ว

สายตาคมวาวของนายตำรวจหนุ่มทำเอาหญิงสาวรู้สึกสั่นสะท้านไม่น้อย เธอพยายามทำใจดีสู้เสือ จ้องมองตอบอย่างไม่ลดละ แต่ในที่สุดก็จำต้องหลบตา เพราะพลังบางอย่างในตัวเขาช่างมากลั่นเหลือเกิน อาจเป็นเพราะของขลังอย่างที่พ่อของเธอบอกก็เป็นไปได้

ความเยียบเข้าครอบคลุมภายในตำหนักเจ้าแม่ดอกซ่อนกลิ่นอยู่ครู่ใหญ่ หญิงสาวได้แต่นั่งก้มหน้าเอาเล็บนิ้วชี้ขูดพื้นไม้กระดานอย่างไม่รู้จะทำอะไร ก่อนที่นายตำรวจหนุ่มจะหัวเราะในลำคอเอะอะเบาๆ

“เรานี่มันแก้หนักดินนะ”

“คนมันตกใจนะผู้กอง” เธอบอกโดยไม่เงยหน้ามองเขา

“แน่ะ รู้ด้วยว่าฉันเป็นผู้กอง”

“เห็นดาวบนป่านะ”

ผู้กองหนุ่มเลิกคิ้ว “ไปเห็นตอนไหน ฉันเพิ่งมาถึงหมู่บ้านนี้เมื่อวานเอง ยังไม่ได้แต่งชุดตำรวจให้ใครเห็นเลย”

“เอาน่า ฉันเห็นก็แล้วกัน” ซ่อนกลิ่นเฉยใจ ไม่อยากบอกตรงๆ ว่าไม่เพียงแต่เห็นดาวบนป่า ยังเห็นป้ายชื่อด้วยว่าเขาคือ ร้อยตำรวจเอก ศรัณุ์ สุรชัยมณี ส่วนอีกคนคือจ่าสิบตำรวจ สุรศักดิ์ ชวนชื่นชม เพราะไม่คิดว่านายตำรวจหนุ่มท่าทางดูเป็นคนสมัยใหม่จะเชื่อเรื่องพวกนี้

“มีพลังพิเศษหรือไง เป็นมนุษย์กลายเป็นผีหรือ”

“ดูการ์ตูนฝรั่งมากไปหรือเปล่า...ผู้กอง”

“ก็ถ้าไม่เป็นมนุษย์กลายเป็นผี จะแบบว่า...” ชายหนุ่มยี้ดอกทำท่าเลียนแบบท่าไม้ตายของเธอโดยการยกมือขึ้นมาตรงหน้าเธอ “เฮ็งไม่ต้องพูดซ้ำซ้ำเห็น...ได้ยังไงละ แม่ตื่นหนัก”

“ฉันชื่อซ่อนกลิ่น”

“รู้แล้ว” ศรัณุ์พยักหน้า “แล้วชื่อจริงล่ะ”

“ก็ชื่อซ่อนกลิ่น”

“อ้าว” ชายหนุ่มอ้าปากทวอ หันไปมองนายตำรวจอีกคนที่ยกไหล่

ตอบเป็นที่ว่าไม่รู้อะไรเช่นกัน เพราะเพิ่งย้ายตามกันมาหยกๆ ก่อนจะหันกลับมาหาเธออีกครั้ง “นั่นมันชื่อเจ้าแม่ไม่ใช่หรอ”

“ชื่อฉันด้วย พ่อตั้งให้ตั้งแต่เกิด”

“พ่อที่ไหนอุตรีตั้งชื่อลูกว่าช่อนกลีน”

“พ่อ...” ช่อนกลีนชะงักเมื่อเห็นสายตาเหม็งของอีกฝ่าย ก่อนจะกลืนคำ ว่า “พ่อมึงดี” ที่เกือบหลุดออกไปเพราะโมโหที่มีคนมาจากจังหวัดบึงกาฬมาแล้ว แล้วเอ่ยต่อด้วยเสียงแผ่วเบา “พ่อฉันนั่นแหละ ตั้งแก้เคล็ด พ่อบอกว่าดวงฉันแรง”

“อ้อ” ชายหนุ่มพยักหน้า “แล้วพ่อไปไหน ทำไมปล่อยลูกสาวมาทำแบบนี้”

“พ่อตาย...” หญิงสาวทอดเสียงเว้นจังหวะเล็กน้อย ทำเป็นกลืนน้ำลาย จนนายตำรวจทั้งสองถึงกับสะดุ้งหน้าเงื่อน ก่อนจะลงท้ายเบาๆ “...แล้ว”

นายตำรวจหนุ่มทั้งสองหันมองกันหน้าปูเลียน

“แม่ช่อนกลีนเอ๊ย เวลาพูดอย่าเว้นจังหวะสิวะ ฟังแล้วมันเสียแปล๊บ” สุรศักดิ์ส่ายหน้า

ช่อนกลีนได้แต่กลืนยิ้ม “ว่าแต่ผู้กองกับจ่าเถอะ มาทลายตำหนักเจ้าแม่ดอกช่อนกลีนทำไม ว่างนักทำไมไม่ไปทลายบ่อนเฮียหมูโน่น” หญิงสาวพยักหน้าไปทางบ้านผู้มีอิทธิพลคนหนึ่งของตำบล

“ฉันไม่ได้มาทลายตำหนักเธอเสียหน่อย”

“อ้าว...แล้วที่กระเจิดกระเจิงกันไปเนี่ย เขาไม่เรียกว่าทลายหรือไปผู้กอง”

“เรานั้นแหละเป็นคนทำเอง”

“ฉันเนี่ยนะ” ช่อนกลีนขมวดคิ้วใช้นิ้วจิ้มอกตัวเอง

“ก็ใช่ละสิ” ตรีญพยักหน้า “ฉันก็เข้ามาของฉันเงี้ยๆ เธอนั่นแหละที่ถีบยอดดอกฉัน แล้วตะโกนเสียลั่นว่า ‘ตำรวจ’ ชาวบ้านก็กระเจิงหมดนะสิ”

ช่อนกลิ้งชะงัก สมองเริ่มเรียบเรียงเหตุการณ์ซ้ำๆ ก่อนจะถอนใจ ออกมาเบาๆ “ก็จริงของผู้กอง ชาวบ้านคงติดนิสัยมาจากบ่อนเฮี้ยหมูละมั้ง”
“นิสัยอะไร”

หญิงสาวหัวเราะคิกคัก นึกถึงตอนที่ตัวเองชอบไปแก๊งตะโกนกลาง บ่อนว่า ‘ตำรวจมา’ จนพวกผีพนันแตกฮือราวกับผึ้งแตกรัง วิ่งไปคนละทิศ ละทาง บางคนกระโดดลงตุ่ม บางคนกระโดดลงท้องร่อง ขนาดบางคนกำลัง นั่งปลดทุกข์อยู่ในส้วม ยังวิ่งเตลิดออกมาทั้งที่ยังใส่กางเกงไม่เรียบร้อย ทำเอาเฮี้ยหมูเคียดแค้นชิงชังเธอจนประกาศจะไม่วิวร่วมโลกกันหลายต่อ หลายครั้ง ยังดีที่เธอมีของดีทำให้แคล้วคลาดมาได้ตลอด ไม่อย่างนั้นคงถูกรุมกระที่บตายตั้งแต่ไปหลายบ่อนครั้งแรกแล้ว

“ช่างมันเถอะผู้กอง” ช่อนกลิ้งโบกมือ “แล้วตกลงมาตำหนักฉันทำไม ถ้าไม่ใช่มาทลายตำหนัก หรือมาดูหมอ เอ...ดูท่าทางผู้กองก็ไม่ใช่คนงมงาย นี่นา”

“ฉันก็แค่มาเดินสำรวจห้องที่ก่อนเข้ารับตำแหน่งฟุ้งนี้แหละ เห็นชาวบ้าน เดินมาเป็นแถวก็เลยเดินตามมา ไม่คิดว่าจะโดน...ตื่น”

หญิงสาวสะดุ้ง ก่อนจะสงยิ้มเจื่อนให้พร้อมกบยกมือไหว้ท่วมหัว “ขอโทษ...วันหลังก็อย่าแอบย่องมาเสียบๆ อีกนะ จะมาก็บอกกล่าวกันดีๆ ฉันไม่ได้หลอกหลวงใคร ที่ทำลงไปก็เป็นการช่วยเหลือชาวบ้าน เงินนั้น...”

ช่อนกลิ้งพยักพยิดไปที่ชั้นใส่เงิน พอเห็นว่างเปล่าอยู่ก็ถึงกับตกใจ “ฉิบหาย!”

นายตำรวจหนุ่มทั้งสองสะดุ้งโหยง “อะไร!”

“เงิน...เงินในชั้นหายไปไหนหมด” ช่อนกลิ้งคลานไปฉวยเอาขันเงิน ไปใหญ่มาตุ

ศรัณูจ้องมองเธอ ก่อนจะหัวเราะในลำคอเบาๆ “ตอนฉันมานั่งตรงนี้ก็ไม่เห็นแล้วนะ ก็ไหนว่ามีอิทธิฤทธิ์ไม่ใช่เหรอ ทำไมไม่รู้ล่ะว่าเงินหายไปไหน”

หญิงสาวหันไปมองนายตำรวจหนุ่ม ก่อนจะยื่นขันเงินนั้นให้เขา ศรัณู

รับไปอย่างงงๆ

“ผู้กองถามฉันสิ ว่าเงินในชั้นหายไปไหนหมด”

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว หันไปมองคู่หูตำรวจอย่างแปลกใจ ก่อนจะหันกลับ
มาหาเธออีกครั้ง “ถามทำไม ฉันไม่ได้เอ่ยกรู้อ”

“เอาน่า ถามหน่อย”

“ไม่” ศรัณุ์ส่ายหน้ายื่นกราน

“เฮ้อ...งั้นฉันแจ้งความ มีคนขโมยเงินฉันไป ผู้กองต้องสืบ”

“ด้วยการถามเจ้าแม่อะนะ” ชายหนุ่มทำปากเบ้ ก่อนจะส่ายหน้า
อีกครั้ง “ไม่ละ”

“เฮ้อ...เป็นตำรวจประสาทำ...”

“เฮ้ย!” สรุค์กดีร์ร้องสกดเอาไว้ก่อนที่หญิงสาวจะโพล่งคำหยาบ
ออกมาต่อหน้าเจ้านาย

“เอ่อ...” ช่อนกลิ้งชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะต่อจนจบประโยค “เป็น
ตำรวจประสาอะไรละ ไม่บริการประชาชน”

“เงินนั้นไม่ใช่เงินของเธอเสียหน่อย”

“ทำไมจะไม่ใช่” ช่อนกลิ้งเถียง “ชาวบ้านเขาให้ฉันมาด้วยความเสนาห์
ฉันไม่ได้ไปบังคับขู่เข็ญพวกนั้นเสียหน่อย”

“ก็จริงของมันนะผู้กอง” จำสรุค์กดีร์กระซิบ

ศรัณุ์หนึ่งไปอืดใจใหญ่ ก่อนจะถอนใจออกมา “ก็ได้ๆ แต่มีข้อแม้นะ”

“ข้อแม้อะไร”

“ฉันไม่ได้ช่วยเธอให้ฐานะตำรวจ เพราะยังไม่ได้รับรายงานตัวเข้ารับ
ตำแหน่ง ฉะนั้นฉันจะถือว่าเธอติดค้างฉันอยู่เรื่องหนึ่ง ตกกลงไหม”

“ก็ได้ๆ” ช่อนกลิ้งรับคำ ความที่ต้องการเงินคืนทำให้เธอไม่ได้คิดหน้า
คิดหลังอะไรทั้งนั้น ว่าการติดค้างนายตำรวจหนุ่มครั้งนี้จะนำความเปลี่ยนแปลง
ครั้งใหญ่เข้ามาในชีวิตเธอ จนกระทั่งศรัณุ์เผยยิ้มเจ้าเล่ห์ แต่มันก็ส่ายไป
เสียแล้ว

“อ้าว...” เขายื่นขันใบใหญ่คืนให้เธอ “ฉันอยากรู้ว่าเงินในขันนี้หายไปไหนหมด”

ซ่อนกลิ่นยิ้มกริ่ม ลืมเรื่องข้อแม้ของเข้าไปเสียดสนิทใจ ก่อนจะฉวยขันใบใหญ่มาถือไว้เสียเอง จากนั้นก็หลับตา

ในความมืดมิด ภาพแห่งความโกลาหลก็ผุดขึ้นมา เป็นภาพจากมุมมองของขัน ประหนึ่งว่าเธอหดตัวเล็กกลงและกำลังซุกตัวอยู่ในขันใบนี้ ท่ามกลางเหรียญและธนบัตรท่วมตัว แต่หญิงสาวก็ไม่ได้สนใจอะไรทั้งสิ้น เฝ้ารอจนกระทั่งเห็นมืออวบอูมจ้วงลงมา ใบหน้าของปราโมทย์ปรากฏเด่นชัดขึ้น จากนั้นลูกน้องคนโปรดก็ทำเงินทั้งหมดออกไปด้วยสีหน้าที่เยียมไป ด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

“อ้อหมี!” หญิงสาวคำราม

“อะไร เธอเห็นหมี...” ศรัณูชะงัก เมื่อหญิงสาวเบิกตาโพล่งขึ้นมองเขาด้วยใบหน้าแดงก่ำ “อ้าว...ฉันหมายถึง นายหมีเป็นคนเอาเงินไปเธอ”

ซ่อนกลิ่นแยกเขี้ยว “มีนาถึงหนิไม่ทันอยู่คนเดียว มัวแต่มาขโมยเงินฉันนี่เอง”

“เขาอาจหวังดี เก็บเงินให้เธอก็ได้มั้ง”

“เดี๋ยวกี่รู้” เธอบอกก่อนจะลุกขึ้น แต่กลับถูกชายหนุ่มยุดข้อมือเอาไว้เสียก่อน “เฮ้ย...อะไรของผู้กองเนี่ย มาจับมือถือแขนกัน ฉันเป็นผู้หญิงนะ”

“ขอโทษฯ” ศรัณูปล่อยมือทันควันพร้อมหัวเราะกลบเกลื่อน เมื่อเห็นจำสุรศักดิ์หิ้วตามองไปก็ทำเป็นแก้กเสียงเข้ม “แต่เรายังคุยกันไม่จบเลยนะ”

“มีอะไรอีกล่ะ”

“ตกลงเธอมี...สัมผัสนิเศษหรือ”

หญิงสาวจ้องมองนายตำรวจหนุ่มอย่างไม่แน่ใจ “ถ้าฉันบอกมี ผู้กองจะเชื่อไหมล่ะ”

“พิสูจน์ลี” ตรีญเอ่ยด้วยน้ำเสียงทำทนาย “ถ้าเธอมีสัมผัสพิเศษจริง บอกมาซิว่าตอนนี้หันคิดอะไรอยู่”

“หมุๆ”

“ผิด”

“เฮ้ย...ยังไม่ได้ตอบ แค่บอกว่าเรื่องอ่านความคิดคนมันเป็นเรื่อง หมุๆ”

ตรีญหัวเราะคิกคัก ก่อนจะผายมือให้เธอเชิญอ่านความคิดเขาได้ ช่อนกลิ้งแยกเขี้ยว ดวงตางามจ้องตาชายหนุ่มเหม็งเพื่อล้วงความลับใน จิตใจของเขาออกมา ก่อนจะพบว่าเขามีจิตใจที่เข้มแข็งเกินกว่าที่เธอจะมองเห็น ความคิดของเขาได้ง่ายๆ ยิ่งเขาตั้งใจปิดกั้นความคิดจากเธอ ก็ยิ่งเหมือน เธอกำลังจ้องมองกำแพงศิลาหนาหนากออยู่ก็ไม่ปาน

“ว่าไง...เจ้าแม่” ชายหนุ่มส่งเสียงเยาะ หลังจากเห็นเธอหนึ่งไปนาน แต่มีหรือมันช่อนกลิ้งจะยอมให้ลบเหลี่ยมได้ง่ายๆ ในเมื่อใช้ความสามารถพิเศษกับผู้ชายคนนี้ได้ ก็ต้องอาศัยเล่ห์กลเอาตัวรอดกันละ

“เฮ้ย!” ช่อนกลิ้งร้องลั่น ก่อนจะทำเป็นผงะถอยแล้วยกสองมือขึ้น มาไขว้กันบังหน้าอกตัวเอง “ไอ้บ้า ไอ้ผู้กองลามก”

ตรีญชะงักไปอืดใจหนึ่ง สีหน้าเจื่อนลงอย่างเห็นได้ชัด

“อะ...อะไรของเธอ”

“ทะเลี่ง ลามก ช้างมก ปลาวาฬมก” ช่อนกลิ้งด่าเป็นชุด ก่อนจะผุด ลูกขึ้นแล้วทำเป็นเดินเบี่ยงออกไปจากตำแหน่งอย่างเนียนๆ ท่ามกลางอาการ ชะงักกันของชายหนุ่มทั้งสองคนที่หันมองจ้องกันอย่างงุนงง

“ฮั่นแน่” สุรศักดิ์เหลือบมองผู้บังคับบัญชาพร้อมรอยยิ้มกริ่มกริ่ม “คิดอะไรกับเด็กมันหรือครับผู้กอง”

“เฮ้ย...เปล่านะเว้ย” ตรีญโบกไม้โบกมือเป็นพัลวัน “จำก็รู้ ผมไม่ใช่ คนแบบนั้น”

“รู้แต่ภายนอกครับ ภายในใจไม่รู้”

“เดี๋ยวเถอะจ้ะ” ชายหนุ่มเสียงเข้ม ดวงตาคมจ้องลูกน้องเขม็ง

“แหม...ผมล้อเล่นนะครับผู้กอง” สุรศักดิ์ยิ้มเจื่อน รีบออกตัวเมื่อเห็น
เจ้านายเอาจริง

ศรัณยูแยกเขี้ยวไล่ ก่อนจะหันไปมองที่ประตู แต่ร่างบางนั้นก็หายไป
เสียแล้ว เขาทอดสายตามองอยู่ครู่หนึ่งก็ส่ายหน้า แล้วถอนใจออกมาเบาๆ

“แอบจริงๆ แม่ซ่อนกลิ่น”

๓

ตามปรกติแล้ว ในเวลาตีก็ส่งด รอบๆ บริเวณวัดม่วงริมแม่น้ำแม่กลองจะทั้งมืดและเงียบสงบ จะมีบ้างบางครั้งที่สุนัขซึ่งนอนเกลื่อนกลาดอยู่ภายในวัดจะส่งเสียงขรมขึ้นมาเพราะได้ยินเสียงหรือเห็นอะไรที่ผิดปกติ แต่วันนี้แม่จะมีเสียงล้อรถดเบียดถนนดังไกล้เข้ามาในยามวิกาล และเป็นเสียงที่แม่แต่่มนุษย์ทั่วไปก็ได้ยิน สุนัขเหล่านั้นกลับไม่นำพา ยังคงนอนหลับอูตุ๊กันราวกับวิญญานของพวกมันได้พากันออกจากร่าง และลาโลกไปอย่างพร้อมเพรียงกันแล้ว

รถไฟวีลีสี่ด้ามะเมื่อไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียนค่อยๆ เคลื่อนมาตามถนนเรียบแม่น้ำแม่กลองด้วยความเร็วระดับเต่าเรียกพี่ เมื่อแสงไฟหน้ารถสาดส่องให้สารถึวัยหนุ่มใหญ่เห็นชายวัยรุ่นกำลังยืนละล้าละลังอยู่หน้าลานพระเจดีย์มอญเก่าแก่ริมแม่น้ำที่สันนิษฐานกันว่าสร้างขึ้นในสมัยอยุธยา เขาก็ขับรถเล่นเข้าไปจอดไกล้ๆ ทันที

ภายในรถที่เปิดเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำ นายมิ่งคนขับรถหันไปหาชายหนุ่มใบหน้าเกลี้ยงเกลาชาวชิต สวมแว่นตากอบดำ แล้วเอ่ยด้วยเสียง

สิ้นเทาจากอาการหนาวเยือก

“นั่นนายดาวครับท่าน”

นิ้วที่ชี้ไปยังเป้าหมายสิ้นราวกับเป็นสันนิบาตเพราะความเย็น

“นายดาวเป็นคนแข็งแรงแก่กับผมว่าของนั้นอยู่ที่นั่น”

ชายหนุ่มหน้าขาวเหมือนหยวกละสายตาจากแท็บเล็ตในมือ เงยหน้าขึ้นพร้อมกับจับขาแว่นตาขยับเล็กน้อยขณะจ้องมองไปยังนายดาวที่มีรูปร่างผอมสูง สวมเสื้อยืดพิมพ์รูปกะโหลกควายอันเป็นสัญลักษณ์เครื่องดื่มชูกำลังยี่ห้อหนึ่งเต็มอกกับกางเกงยีน ทั้งเสื้อและกางเกงรัดตัวทำให้เจ้าตัวดูแก่ง้างคล้ายกิ่งกามีแฉงคอกก็ไม่ปาน ครู่หนึ่งชายหนุ่มก็พยักหน้าหงิกๆ เป็นเชิงรับรู้ สีหน้าเรียบเฉยไม่แสดงอาการหนาวสิ้นเหมือนคนขับรถ แม้จะสวมเพียงเสื้อเชิ้ตเนื้อบางเบา ต่างจากนายมิ่งที่สวมทั้งเชิ้ตและแจ็กเกตหนังหนา

‘คนบ้าอะไรวะ ภูหนาวจะตายท่า แม่งไม่รู้สู้ก็อะไรเลย’

“รีบไปเอามาให้ฉัน”

เสียงเข้มทำให้นายมิ่งสะดุ้งหลุดออกจากห้วงความคิดของตัวเอง ดวงตาของผู้พูดวาวับราวกับจะอ่านออกว่ากำลังมีคนคิดดูหมิ่นเขาอยู่ในใจ ก่อนจะก้มลงสนใจแท็บเล็ตในมือต่อ

คนขับรถวัยกลางคนรีบเปิดประตูรถลงไปพร้อมชายฉกรรจ์อีกสี่คน ซึ่งล้วนแล้วแต่มีชื่ออันเป็นมงคลทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็น อิน จัน มั่น และคง อากาศอบอุ่นกลางวันเดือนเมษายนของจังหวัดราชบุรีทำให้นายมิ่งรู้สึกสะบัดร้อน สะบัดหนาวขึ้นมาทันที หลังจากเพิ่งออกจากบรรยากาศราวหัวโลกเหนือในรถ

“อยู่ไหน” มิ่งถามชายร่างผอมเกร็ง ทางเสียงยังคงสั้นเล็กลง

“ทางนี้ครับ”

นายมิ่งเดินตามชายหนุ่มเข้าไปในวัด ผ่านต้นไม้ใหญ่ที่มีศาลเล็กๆ อยู่ที่โคนต้น จากนั้นเลยวอ้อมพระอุโบสถหลังเก่าที่ยังคงถูกอนุรักษ์ไว้และ

ใช้เป็นวิหารสำหรับทำกิจกรรมของสงฆ์ซึ่งเป็นอาคารแบบไทยประเพณี คือ มีระเบียงรอบ มีหลังคาตอนเดียวซ้อนสองชั้น มีพาไลคลุมและรองรับด้วยเสานางเรียงที่ไม่มีบัวหัวเสาไปทางทิศใต้ ไม่นานก็มาถึงกลุ่มเจดีย์เก็บอัฐิซึ่งอยู่ด้านข้างอาคารนั่นเอง

กลุ่มเจดีย์เก็บอัฐิที่ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางความมืดมิดทำให้บรรยากาศวังเวงมากยิ่งขึ้น ยงดีที่มักันเป็นหมู่คณะจึงลดความน่ากลัวลงไปได้บ้าง และนายดาวซึ่งเป็นมัคคุเทศก์จำเป็นในคำคืนนี้ได้วางยานอนหลับพวกสุนัขไปก่อนตั้งแต่ตอนเย็นแล้ว ไม่งั้นพวกมันคงเห่าหอนกันขรมสร้างบรรยากาศให้ยิ่งน่ากลัวขึ้นไปอีกแน่ๆ

“พระจะไม่ตื่นมาแน่ะ” มิ่งถามย่า

“โดนวางยากันหมด ไม่มีใครตื่นหรอก”

“พระไม่ฉันอาหารเย็นไม่ใช่หรือ”

“ฉันน้ำปานะได้ ผมเสิร์ฟให้ฉันกันไปรูปละอีกสองอีก กลับปุยเลยครับ” ดาวพูดพลางหัวเราะเอิ๊ก ก่อนจะไปหยุดอยู่หน้าเจดีย์เก็บอัฐิองค์หนึ่ง พร้อมกับใช้นิ้วโป้งชี้กลับหลังด้วยท่าทางกวนๆ

“นี่หรือ” มิ่งถามย่า

“ครับ” นายดาวพยักหน้า

มิ่งหรือตามองเด็กหนุ่มซึ่งเคยบอกเล่าประวัติเจ้าของอัฐิที่อยู่ภายในเจดีย์นี้ให้เขาฟังทางโทรศัพท์เมื่อหลายวันก่อน มันบอกว่าเป็นอัฐิของพระพุทธรูปหนึ่งซึ่งมาปักกลดอยู่ข้างเจดีย์มอญริมน้ำที่มันยืนคอยเมื่อครู่เมื่อ ๔๐ ปีที่แล้ว ไม่กี่วันต่อมาก็มีธรรมาพลง ท่านเจ้าอาวาสวัดสมัยนั้นจึงนำร่างมาทำพิธีตามหลักศาสนา แล้วให้เก็บอัฐิเอาไว้ในเจดีย์องค์นี้พร้อมกับสิ่งที่ติดตัวท่านมา นั่นคือ...

ตะกรุด ๑ ดอก

“แน่ใจได้ยังไงว่าเป็นตะกรุดดอกที่เจ้านายกำลังตามมา” นายคงเอ่ยถามขึ้นมา

“ผมก็ไม่รู้หรอก” นายดาวสายหน้า “แต่พ่อเคยเล่าให้ฟังว่าเป็นตะกวดมหาโสฬสมงคลของหลวงปู่เอี่ยมวัดสะพานสูงอย่างที่คุณลงประกาศหาในอินเทอร์เน็ตแน่ๆ พ่อบอกว่าเที่ยดเป็นคนจัดการเรื่องล้างขาวของพระรูปนี้เองกับมือ มีทวดผมเป็นผู้ช่วย ทั้งคู่เห็นกับตาตอนที่ท่านเจ้าอาวาสให้เอาของเข้าบรรจุข้างใน พ่อบอกว่าเที่ยดผมนอกจากจะเป็นลับหรือที่เก่งแล้ว ยังเป็นเซียนพระ เป็นนักเลงเครื่องรางแบบหาตัวจับยากเซียนวาทั้งพระเครื่องและของขลังแก่ดูไม่เคยพลาดหรอก”

“ไอ้ย...อย่าคุยหน่อยเลย พวกฉันตามหาตะกวดหลวงปู่เอี่ยมมาหลายปีแล้ว เจอแต่ของปลอม ไอ้ที่จริงก็ไม่ตรงตามความต้องการของท่าน” นายอินโพล่งขึ้น “ถ้าเอ็งกับพ่อรู้ว่ามิของที่อยู่ข้างใน ทำไมพวกเอ็งไม่เอาออกมาล่ะ ชายได้หลายตั้งค์อยู่นะ”

“ก็อยากอยู่หรือ แต่พ่อไม่กล้า พ่อบอกว่าท่านเจ้าอาวาสสมัยนั้นลงคาถาไว้ ใครเอาของพวกนี้ไปจะฉิบหาย”

“แล้วเอ็งไม่กลัวฉิบหายหรือ” คงถาม

“ฉันไม่ได้เป็นคนเอาออกมานี่” ดาวตอบตื้อๆ

“ไม่ต้องเถียงกันหรอก” นายมิ่งแทรกขึ้น เพราะเห็นว่าถกเถียงกันก็จะเสียเวลาเปล่า “เอาออกมาเดี๋ยวก็รู้ว่าแต่เจตียังค์นี้แน่ๆ ไซ้ใหม่”

เมื่อดาวพยักหน้ารับอย่างมั่นใจ นายมิ่งจึงหันไปพยักหน้าเป็นสัญญาณให้นายจันซึ่งถือค้อนตามมาตั้งแต่ที่รถให้ลงมือ ค้อนนั้นหาใช้ค้อนธรรมดาไม่มีเลขยันต์สลักอยู่ตรงหน้าค้อนด้วย

ด้วยความเป็นคนกำยำกว่าเพื่อน เพียงนายจันเหวี่ยงค้อนในมือทีเดียว เจตียก็กลายเป็นรูโหว่เกือบสี่นิ้ว วินาทีนั้นมีลมวูบมาปะทะผิวกายของทุกคน พาให้หนาวยะเยือกกันจนขนลุกขนชัน แต่มิ่งไม่สนใจ เมื่อใช้ไฟฉายส่องเข้าไปก็เห็นชิ้นส่วนเครื่องบริหารสองสามอย่างวางอยู่กับโกศทองเหลืองผิวเรียบ ลึกเข้าไปมีท่อผ้าสีกรักกระดากระต่างวางอยู่ด้วย

โดยไม่รอช้า มิ่งล้วงมือเข้าไปแล้วหยิบท่อผ้านั้นออกมาคลี่ดู ก็เห็น

เป็นตะกรุดมีลักษณะเป็นแท่งยาวประมาณสามนิ้วครึ่ง แม้จะไม่ใช่วัสดุเชี่ยวชาญนัก แต่หลังจากทำงานกับเจ้านายมาได้ระยะหนึ่ง เขาก็พอจะมองออกว่าเป็นของแท้แน่นอน เพราะตะกรุดมหาโสฬสมงคลของหลวงปู่เอี่ยมไม่เหมือนเกจิอาจารย์รูปไหน ส่วนใหญ่รู้อยู่จะเล็กกว่าตะกรุดโทนของอาจารย์รูปอื่น ถักด้วยด้ายสายสิญจน์ห้าเส้า (๕ เกลียว) เป็นลายกระบองไขว้ ส่วนหัวและท้ายเมื่อม้วนแล้วก็จะเหลือยื่นเป็นก้นแมลงสาบ ก่อนจะโรยด้วยผงวิเศษห้าประการที่ท่านปลุกเสกเอง รวมทั้งผงยันต์ตะกรุดโสฬสมงคลและผงยันต์ไตรสรณคมน์ แล้วจึงจุ่มรักซึ่งผสมด้วยผงพุทธรักษาเพื่อให้คงทน มีกลิ่นหอมฉุนของชันโบราณซึ่งเป็นเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร

ปรกติหลวงปู่เอี่ยมมักจะลงตะกรุดในวันข้างขึ้นห้าค่ำหรือไม่กี่วันข้างแรมห้าค่ำที่ตรงกับวันพฤหัสบดี ทำให้นักเลงเครื่องรางมักเรียกติดปากว่าพฤหัสบดีห้า แต่ก็จะมีบางดอกที่ท่านลงตะกรุดในวันเสาร์ห้า หรือวันแรม ๕ ค่ำ เดือน ๕ และตะกรุดที่ลงในวันนั้นเองคือตะกรุดที่เจ้านายของเขากำลังตามหาอยู่

“ของแท้ใหม่ไฉ่มิ่ง” นายอินทามโพล่งขึ้น

“แท้” มิ่งตอบสั้นๆ

“แล้วไฉ่อันที่นายท่านต้องการใหม่” นายคงเอ่ยถาม

“ไม่รู้วะ” มิ่งส่ายหน้า “ข้าไม่ได้มีญาณหยั่งรู้นาตานั้นนี่หว่า จะได้รู้ลึกถึงวันเดือนปีที่ผลิต”

“นั่นก็รีบเอาไปให้นายท่านดูดีกว่าไหม เดี่ยวพระเถรตื่นขึ้นมา พวกเราจะพากันถึงวันหมดอายุกันหมด” จันเอ่ยพร้อมควงค้อนในมือ

“แล้วเงินผมล่ะ” ดาวแทรกขึ้น

“ไฉ่ นี่ งกจริงๆ” มิ่งหันไปตวาดเบาๆ “ยังไม่รู้เลยว่าของแท้แน่นอนหรือเปล่า”

“อ้าว ก็ลุงบอกเองว่าแท้”

“เรียกลุง เดี่ยวบ๊อดเห็นยาว...” มิ่งง้างหลังมือชูง่องอย่างหมั่นไส้เด็ก แต่ก็

ไม่ทำอะไร เปลี่ยนมาเป็นโบกมือแทน “ตามมา เต๋ยวให้เจ้านายดูก่อน ถ้าใช้อันที่ต้องการ เอ็งได้รางวัลงามแน่”

ว่าแล้วทั้งหกคนก็เดินดุ่มๆ กลับไปที่รถซึ่งติดเครื่องรออยู่ และเพียงกระจกติดฟิล์มดำมืดเลือนลง พร้อมกับมีมือขาวซีดยื่นออกมา ความเย็นจากภายในก็แผ่กระจายตามออกมาด้วย พาให้ทุกคนพานสะท้านเยือกไปตามๆ กัน

“โห เปิดแอร์เย็นคำเดียว” ดาววิ่งมา

“เจียบเหอะน้ำเอ็ง” มิ่งหันไปตวาดเบาๆ ก่อนจะหันกลับไปนำตะกรุดวางลงบนฝ่ามือขาวซีดนั้น “นี่ครับท่าน”

“โอโห นี่เจ้านายลู่หรือ นึกว่า ไม่เคลิ แจ็กสัน กลับชาติมาเกิดเสียอีก” ดาวโพล่งขึ้น

คราวนี้นายมิ่งไม่จ้างฝ่ามืออย่างเดี๋ยวนั้นแล้ว แต่ตบลงบนกบาลของเด็กหนุ่มอย่างแรงจนหน้าทึม โทษฐานที่มาลามปามเจ้านาย แถมด้วยแรงแค้นที่ตันย้าคำว่า ‘ลู่’ ให้ระคายเคืองใจอีกต่างหาก

“หุย...เจียบนะลู่”

เท่านั้นเอง มะเหงกก็แพนลงบนกบาลของมันอีกครั้ง

“บอกว่าย่าเรียกลู่ แล้วก็อย่าลามปาม นายท่านไม่ใช่คนที่เอ็งจะเล่นหัวด้วย”

ดาวทำปากเบ้ แต่ก็เจียบลงตามคำของนายมิ่ง พลังเหลือบมองเข้าไปในรถคันนั้นอย่างนึกขยาด เมื่อเห็นสายตาคมกล้าของ ‘ไม่เคลิ แจ็กสัน’ มองมาก็รีบก้มหน้าหลบตาทันที

ชายหนุ่มผิวขาวเหมือนหยวกยกมุ่มปากขึ้น ขยิบแฉ่นสายตาดูเล็กน้อย ก่อนจะหันไปสนใจสิ่งที่เพิ่งได้ไป ความเจียบกลับมาปกคลุมทั่วบริเวณวัดอีกครั้ง มิ่งรู้สึกอึดอัดกับบรรยากาศแบบนี้ไม่น้อย แม้จะแน่ใจว่าจะไม่มีทั้งคน ทั้งพระ ทั้งสุนัข หรือวิญญาณที่โหดมากล้ากรายได้ด้วยฤทธิ์ยาสลบ และพลังด้านมืดของเจ้านายก็ตาม เขานึกอยากให้มีมันผ่านพ้นไปเร็วๆ อยากร

หลับตาลงแล้วลืมตาขึ้นมาพบว่าตัวเองอยู่ในโรงนอนในคุก และทุกอย่าง
เป็นเพียงแค่ความฝัน

แต่ความปรารถนานั้นก็ไม่เป็นจริง!

มึงยังคงอยู่ท่ามกลางความมืดมิดภายในบริเวณวัด และรอคอย
คำตอบจากชายหนุ่มที่อายุอ่อนกว่าเขาหนึ่งรอบปีนักษัตริย์พอดิบพอดิ ทั้งคู่
เกิดวันเดียวกัน เดือนเดียวกัน เช่นเดียวกันกับ อีน จัน มัน คง จะต่างกัน
ก็แต่ปีเกิดเท่านั้น

เจ้านายหนุ่มของเขาชื่อ ปรานต์ ยุทธพิชาญ เป็นลูกชายคนเดียวของ
นายแพทย์ปรานนท์ กับแพทย์หญิงจิรนนท์ ยุทธพิชาญ เจ้าของโรงพยาบาล
ยุทธพิชาญ โรงพยาบาลเอกชนชื่อดังและแพงหุจรีมถนพระรามที่ ๒

ปรานต์เป็นผู้ใฝ่รู้มาตั้งแต่เด็ก ชอบหมกตัวอยู่แต่ในห้องหนังสือของ
บิดาซึ่งมีหนังสือหลากหลายให้เลือกอ่าน และทำให้เขากลายเป็นคนรอบรู้ใน
แทบจะทุกเรื่องไม่เว้นแม้แต่ศัพท์ทางการแพทย์ พอจบการศึกษามาฉบับ
เขาจึงลาออกจากโรงเรียนเพราะคิดว่าระบบการศึกษาของไทยไม่ตอบโจทย์
แล้วหันมาเรียนในระบบโฮมสกูลจนกระทั่งจบมัธยมศึกษาตอนปลายอย่าง
รวดเร็ว จากนั้นก็สอบเข้าเรียนคณะแพทยศาสตร์ตามคำขอร้องเกมบังคับ
ของบิดามารดาได้ เขาสามารถจบปริญญาตรีได้เป็นแพทย์สมใจพ่อแม่ด้วย
วัยเพียงยี่สิบสามปีเท่านั้น ด้วยความที่มีมันสมองระดับเพชร ทำให้ในวัย
๒๗ ปี ปรานต์กลายเป็นคัลยแพทย์หนุ่มที่น่าจับตามองของวงการทีเดียว

แต่แล้วก็กลับเกิดเหตุไม่คาดฝันกับครอบครัวของเขา เมื่อบิดาของ
เขาขับรถไปชนกับรถบรรทุกระหว่างทางกลับบ้านจนเป็นเหตุให้เสียชีวิต และ
มารดาของเขานั้นไปด้วยบาดเจ็บสาหัสจนกระทั่งกลายเป็นเจ้าหญิงนิทรา
นอนเบ๊บบอยู่ที่โรงพยาบาลจนถึงทุกวันนี้ นั่นทำให้ปรานต์ไม่นำพาในการ
รักษาคนไข้และกิจการของครอบครัวอีกเลย เขาเก็บตัวอยู่แต่ในคฤหาสน์
หลังงามที่ปิดม่านมืดสนิท มีข่าวลือหนาหูว่าความกระหะบกระเหินทางจิตใจ
ครั้งนั้นทำให้เขากลายเป็นโรค Agoraphobia หรือที่ผู้คนทั่วไปเรียกว่าโรค

กลัวโลกภายนอกไปแล้ว

นี่อาจเป็นเหตุผลที่ทำให้เขามีผิวขาวซีดอย่างนั้นก็ได้

การเก็บตัวของชายหนุ่มโดยไม่มีวีแววว่าจะออกมาจากบ้านด้วยโรคประหลาด ทำให้ไม่มีใครคาดคิดว่าในวันครบรอบการเสียชีวิตของบิดา ปรานต์จะปรากฏตัวขึ้นเป็นครั้งแรกในที่ที่ไม่ควรจะมีคนปรกติที่ไหนไปยืนอยู่ได้

แต่นักโทษชายนามว่ามิงเห็นกับตา!

คืนนั้นเมื่อขวบปีก่อน ปรานต์ปรากฏตัวขึ้นท่ามกลางเหล่านักโทษชายที่นอนแออัดกันอยู่ในคุก เหตุการณ์นั้นสร้างความประหลาดใจให้มิงอย่างมากมายที่เห็นคนนอกสวมสูทสีดำสนิทยืนอยู่ภายในคุกที่มีผู้คุมแน่นหนาไว้ และที่น่าแปลกกว่านั้นคือ นักโทษชายรอบกายเขาไม่มีใครรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาเลยสักคน

ตอนแรกเขาคิดว่าอาจฝันไป หรือไม่ก็ตาผาด แต่เมื่ออีกฝ่ายเอ่ยถามขึ้น เขาก็รู้สึกได้ทันทีว่าไม่ใช่ความฝันใดๆ คำถามนั้นยังคงดังก้องอยู่ในหัวของเขาตราบจนถึงทุกวันนี้

‘อยากออกไปจากที่นี่ไหม’

‘ยะ...อยาก’ มิงตอบเสียงสั้น ทั้งที่ฝ่ายตรงข้ามอ่อนกว่าเขา แต่กลับเหมือนมีพลังอะไรบางอย่างแผ่ซ่านออกมา ทำให้เขารู้สึกกลัว

‘ถ้าฉันพานายมิงออกไปพบลูกกับ...’ ปรานต์ทิ้งช่วงเล็กน้อย ‘... ภรรยา และสัญญาว่าจะเลี้ยงดูพวกเขาเป็นอย่างดีนับจากนี้ นายมิงจะมอบวิญญาณให้ฉันไหม’

อิสรภาพเปรียบเสมือนดอกไม้อันสวยงามและหอมหวานสำหรับทุกคนในเรือนจำ มิงจึงตอบโดยไม่คิดหน้าคิดหลังเลยว่า ‘ตกลง’ ทั้งๆ ที่ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าชายหนุ่มจะทำได้อย่างไร แต่ลองเข้ามาในนี้ได้โดยที่ไม่มีใครรู้เห็น ชายหนุ่มผู้ลึกลับคนนี้ก็ น่าจะพาเขาออกจากที่นี่ได้โดยที่ไม่มีใครเห็นเช่นกัน

แต่นายมิ่งก็หาว่า อิศรภาพทางกายนั้น มีค่าเทียบไม่ได้เลยกับ อิศรภาพทางวิญญาณ

‘นั่นตามมา’ ปรานต์โบกมือแล้วเดินนำไป ก่อนจะหันมาโบกมือเรียก อีกครั้งเมื่อมิ่งยังคงนั่งไม่ขยับเขยื้อนด้วยความลังเล แคนั้นเขาก็ลุกขึ้นเดิน ตามไปเหมือนต้องมนตร์ ความทรงจำช่วงนั้นเลือนรางมาก มารู้ตัวอีกทีเขาก็ยืนอยู่หน้าบ้านเก่าซอมซ่อของตัวเองย่านเจริญกรุงแล้ว

ปรานต์ผายมือเชื้อเชิญให้มิ่งเข้าไปในบ้านด้วยสีหน้าเรียบเฉย แต่แวตาทหลังกรอบแว่นสีดำฉายแววอะไรบางอย่าง คล้ายเวทนาเขา แต่นักโทษหนุ่มใหญ่ก็ไม่ได้สนใจ รีบก้าวเข้าไปในบ้านด้วยความดีใจที่จะได้พบหน้าเมียและลูกอีกครั้ง

ว่าความดีใจนั้นกลับพังกั้นที่ลงเมื่อเปิดประตูห้องเข้าไปเห็นภรรยา ตัวเองนอนเปลือยกายอยู่บนเตียงกับผู้ชายคนอื่น วินาทีนั้นเขาบันดาลโทษะ ใช้มีดในครัวจ้วงแทงคนทั้งคู่จนตายคาที่ ก่อนจะอุ้มลูกชายที่หลับเป็นตาย ออกจากบ้านมาพบกับปรานต์ที่ยืนยิ้มเย้นเยียบอยู่ตรงที่เดิมราวกับเป็นรูปปั้น

‘คุณรู้?’ มิ่งเอ่ยถาม

แต่ไม่ได้รับคำตอบ ปรานต์เพียงยิ้มพร้อมใช้สองนิ้วคืบนามบัตรให้เขา

‘พาลูกไปอยู่กับปู่ของเขาซะ แล้วไปหาผมที่นี่’

มิ่งรับนามบัตรนั้นมาด้วยมือสั่นเทา และรีบจัดการตามที่ชายหนุ่มบอก รุ่งขึ้นเขาพาลูกไปฝากไว้กับพ่อของเขาที่จังหวัดสุพรรณบุรี ก่อนจะเดินทางกลับเข้ากรุงเทพฯ และขึ้นรถแท็กซี่ไปยังที่อยู่ซึ่งปรากฏอยู่บนนามบัตร ตลอดเส้นทางเป็นไปอย่างสะดวกโยธิน ไม่มีชาวนักโทษแหกคุก จะด้วยกลัวเอกริกหรือไม่ง่ายมิ่งก็สุดรู้ การตายของภรรยาและชายชู้กลายเป็นการฆ่ากันเองด้วยความหึงหวงของทั้งคู่ เขากลายเป็นบุรุษผู้มีอิสรภาพอีกครั้ง เหมือนกับชายหนุ่มอีกสี่คนที่มีนามว่า อิน จัน มัน และคง ซึ่งเพิ่งจะได้พบกันเป็นครั้งแรกในวันนั้น ที่อุทยานหลังใหญ่ของตระกูลยุทธ-

พิชาญ

หลังจากนั้นปรานต์ก็บอกพวกเขาทั้งห้าว่างานแรกสำหรับพวกเขาก็คือการออกตามหาสิ่งของห้าอย่างที่ถูกลูกชานนามว่า...

เบญจภาคีเครื่องรางแห่งสยามประเทศ

“ให้เงินมันไป บอกมันให้ปิดปากให้สนิท”

เสียงข่มนั้นทำให้นายมิ่งสะดุ้งเล็กน้อย ก่อนจะหยิบซองสีน้ำตาลจากกระเป๋าในด้านในของแจ็กเกิดขึ้นให้นายดาวซึ่งยืนลูปปากอยู่ด้วยหน้าตาทะเล้น

“ได้ยินที่ท่านพูดแล้วใช่ไหม”

“ได้ยิน” ดาวบอกพร้อมทำท่ารู้ดชิปาก รีบฉวยซองนั้นแล้ววิ่งปรี๊ดหายลับไปในความมืด

มิ่งมองตามไปอย่างนึกหมั่นไส้ ก่อนจะหันกลับไปหาเจ้านาย “ใส่ดอกที่ต้องการจริงๆ หรือครับ”

“คิดว่าใช่” ปรานต์กำตะกรุดนั้นไว้แล้วหลับตาพริ้มลงราวกับกำลังชิมชบเอาไออุ่นอะไรบางอย่างที่แผ่ออกมาจากของขลังชิ้นนั้น “ฉันรู้สึกได้ถึงพลังงานอันมากมาย แต่จะให้แน่ เราต้องตามหาคนคนหนึ่ง”

“ใครครับ”

ชายหนุ่มหน้าขาวซีดส่ายหน้า “ฉันเองก็ยังไม่รู้ แต่คิดว่าคงจะรู้ได้ในอีกไม่ช้านี้แน่”

“นั่นท่านรีบไปเถอะครับ เดียวใครมาเห็นเข้าจะไม่ดีแน่” จันเสนอ

ปรานต์หรีตาลง เขายับแวนเล็กน้อยแล้วหันไปมองยังจุดที่นายดาวลับส่ายตาไป ก่อนจะหันกลับไปหานายจันอีกครั้ง “จัดการให้เรียบร้อยนะ”

“ครับท่าน” จันค้อมศีรษะ

เจ้านายหนุ่มพยักหน้าเล็กน้อย ก่อนจะโบกมือให้คนที่เหลือ “ขึ้นรถเถอะ เราต้องรีบกลับกรุงเทพฯ ก่อนฟ้าสว่าง”

คำทำยนั้นทำให้ชายฉกรรจ์ทั้งสี่รีบขึ้นรถ ก่อนที่นายมิ่งจะเคลื่อนรถออกจากบริเวณวัดอย่างเงียบกริบ ทั้งให้นายจันยืนอยู่เพียงลำพังในความ

มีดมีดนั้นพร้อมกับก้อนในมือ

เมื่อปรานต์มาถึงคฤหาสน์หลังใหญ่ริมคลองภาษีเจริญ ขอบฟ้าด้านทิศตะวันออกก็เริ่มมีแสงเรืองรองขึ้นมาแล้ว ชายหนุ่มเปิดปากทวาดทวดแต่มีอย่างคงกำตะกรุดในห่อผ้าสีกรักเอาไว้แน่น เขารู้สึกได้ถึงไอของพลังงานอันแรงกล้าที่แผ่ซ่านออกมา

ช่างตกลงสินดี...ปรานต์หัวเราะเยาะตัวเอง ไม่คิดเลยว่าชายที่เคยหลงใหลในวิทยาศาสตร์เป็นบ้าเป็นหลัง กลับเปลี่ยนใจมางมงายเรื่องไสยศาสตร์ และหาทางข่มขืนให้เป็นประโยชน์แบบนี้

เมื่อรถจอดหน้าอาคาร มิ่งกระโดดลงจากรถมาเปิดประตูให้ จากนั้นก็ขับรถไปเก็บในห้องใต้ดินเพื่อไม่ให้ใครเห็น เพราะรถคันนี้จะนำออกมาใช้ในยามที่ไม่ต้องการให้ใครสังเกตเห็นเท่านั้น

ชายหนุ่มหน้าขาวเหมือนหยวกขยับแว่นสายตาลีเล็กน้อย ก่อนจะเดินเข้าบ้าน แม้จะง่วงมากแต่เขาก็ไม่ได้ไปที่ห้องนอนทันที กลับเดินไปที่ห้องทำงาน ทรวดตัวลงนั่งหลังโต๊ะไม้สักตัวใหญ่ เปิดฝาแลบหอบลิ้มแก้ลิกขึ้น

ระหว่างรอให้แลบหอบพร้อมใช้งาน เขาวางห่อผ้าสีกรักลงบนโต๊ะ จากนั้นก็คลี่ออกดูตะกรุดอีกครั้งด้วยแวตาดูและรอยยิ้มที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความหวัง

“เริ่มได้เสียทีนะ”

เขาพิมพ์มาก่อนจะห่อตะกรุดอีกครั้งแล้วเก็บเอาไว้ในตู้เซฟซึ่งซ่อนอยู่ภายในโต๊ะทำงาน

เมื่อของสำคัญอยู่ในที่ปลอดภัยแล้ว ปรานต์หันกลับมาที่หน้าจอแลบหอบ เขาบริหารนิ้วกับกล้ามเนื้อต้นคอเล็กน้อย จากนั้นก็ใช้นิ้วไล่ลงบนแท็บเล็ตได้คีย์บอร์ดเพื่อเปิดเว็บไซต์ที่ต้องการ เมื่อหน้าต่างเว็บเกี่ยวกับแมวฉายวาบขึ้นมาหน้าจอ เขานิ่งคิดชั่วอึดใจหนึ่ง ก่อนจะยกมูมปาก ขยับแว่นสายตาลีเล็กน้อย แล้วล้วงมือพิมพ์...

น้องแมวของฉันหายค่ะ ฉันทำทุกวิถีทางแล้วเพื่อหาน้อง แต่ก็ไม่พบ น้องคือชีวิตจิตใจของฉัน ใครมีวิธีหาน้อง ไม่ว่าจะด้วยวิธีปรกตหรือทางไสยศาสตร์ กรุณาช่วยฉันด้วยนะคะ จะมีรางวัลให้อย่างงาม

ปρανต์อ่านทวนประโยคเหล่านั้นอีกครั้ง ก่อนจะพยักหน้าอย่างพึงใจ แล้วจัดการคัดลอกข้อความเอาไว้เพื่อนำไปใส่ลงโปรแกรมสำหรับดัดแปลงข้อความไปลงเว็บไซต์อื่นๆ เช่นเปลี่ยนจากแมวเป็นสุนัขในเว็บไซต์คนรักสุนัข เป็นคนรักรถตามหาในเว็บไซต์ยานยนต์ ไม่เว้นแม้แต่เว็บไซต์ตามหาเด็กที่หาย

ขั้นตอนเหล่านี้ต้องใช้เวลาเป็นชั่วโมง กว่าจะกระจายข่าวสารไปในรูปแบบต่างๆ แล้วเสร็จ ปรานต์ปล่อยให้คอมพิวเตอร์ทำงานของมันไป เขาลุกขึ้นบิดขี้เกียจก่อนจะเดินออกจากห้องทำงานไปที่ห้องนอน จากนั้นก็ล้มตัวลงนอนบนเตียงนุ่มน่าสบายแล้วหลับเป็นตายตลอดทั้งวัน

“ไอ้หมี”

เสียงแปดหลอดของซอณกลิ่นแทรกเข้ามาในฝันหวานของปราโมทย์ ทำให้เจ้าตัวถึงกับสะดุ้งเฮือก ก่อนจะลืมหูลืมตาขึ้นอย่างงัวเงีย วินาทีต่อมาความทรงจำต่างๆ ก็หลั่งไหลกลับคืนสู่สมอง ทำให้เขาเริ่มรู้แล้วว่าเจ้าของเสียงมาร้องเรียกเขาทำไม

“ฉิบหายแล้ว!” ปราโมทย์บ่นพึมพำ สมองที่ยังไม่ทำงานอย่างเต็มที่ที่ดี ทำให้ละล้าละลัง ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับสถานการณ์เข้าคิ่กนุกประชิดประตุมืองเช่นนี้

เสียงทุบประตูเปรียบเสมือนเสียงค้อนตอกให้คนที่ติดหลังอยู่ทึ่มแทงลึกเข้าไปถึงหัวใจ จนไม่อาจทนนอนอยู่เฉยได้อีกแล้ว

“ออกมาเดี๋ยวนี้ไอ้หมี ข้ารู้ว่าเอ็งอยู่ในนั้น ยายหมอนบอกข้าแล้วว่า เอ็งกลับมาเมื่อตอนเช้ามืด”

“ยายหมอนนะยายหมอน” หนุ่มร่างใหญ่ขยี้ผมตัวเองอย่างนึกเจ็บใจที่ไม่บอกสมรศรีไว้ก่อนว่าห้ามใครรบกวน แต่ก็นั่นแหละ ถึงบอกไว้ก็คง

ไม่มีประโยชน์อะไร เพราะนอกจากไม่มีเรื่องอะไรที่สมรศรีจะไม่รู้เกี่ยวกับทุกคนที่อยู่ในห้องเช่าแถวนี้แล้ว หญิงชราที่เปรียบเสมือนผู้ดูแลห้องเช่ายังสามารถถูกง้างปากได้ง่ายๆ ด้วยเงินเพียงไม่กี่บาท

“ออกมา!” ซ่อนกลิ่นทุบประตูโครมใหญ่อย่างไม่สนใจว่าข้างห้องจะหนาวหิวหรือไม่ เพราะถึงอย่างไรก็ไม่มีใครกล้าโผล่หน้ามาทักกับขาใหญ่แห่งบ้านเลียบนองอย่างเธอแน่นอน

“เราล้อมไว้หมดแล้ว แก่ไม่มีทางรอดแน่ไอ้หัวขโมย” เสียงไฟโรจน์ดังมาจากทางประตูหลังบ้าน บ่งบอกให้รู้ว่าแม่เขาจะแปลงร่างเป็นแมลงสาบก็ไม่อาจเล็ดลอดออกไปได้

เมื่อตกอยู่ในสภาพหมาจนตรอก ปราโมทย์ก็ต้องเดินอู้ย้าไปเปิดประตูหน้า พยายามทำใจดีสู้เสือ แต่เพียงกลอนประตูถูกปลดเท่านั้น ประตูก็ถูกถีบเปิดฝางเข้ามา ทำเอาร่างใหญ่ถึงกับผะหงายลงไปในงักันจำเข้า อยู่บนพื้นแทบจะในทันที

“เอ็งหายหัวไปไหนมาทั้งคืน” ซ่อนกลิ่นตวาดลั่นพร้อมก้มลงมากระชากคอเสื้อเขา

“จะ...นั้น...เอ่อ...”

“นี่ย่าบอกนะว่าไปบ่อนไอ้เฮียหมู”

“ปะ...เปล่านะพี่ซ่อน” ปราโมทย์ละล้าละลักตอบ เพราะถึงไม่ชี้ก็ใกล้เคียง “จะ...ฉันอยู่ร้านเกมทั้งคืนเลยจ้า”

ซ่อนกลิ่นหรีตตามองเขา “เล่นเกมทั้งคืนเลยอะ?”

“จ๊ะๆ” ชายร่างใหญ่ยิ้มแหย

“แล้วเอ็งเอาเงินมาจากไหน”

“เหม...เงินเก็บฉันที่หักจากค่าจ้างที่พี่ให้ไงล่ะจ๊ะ”

“เงินเก็บจากค่าจ้างหรือเก็บเงินค่าจ้างเข้าไป” ซ่อนกลิ่นเคঁ้นถาม

เหงื่อเม็ดเป้งผุดขึ้นตรงขมับ ก่อนจะไหลย่อยลงไปขังรวมกับเหงื่อที่ซอกคอเป็นชั้นๆ ปราโมทย์กลิ่นน้ำลายเหนียวๆ ลงคออย่างไม่รู้ว่าจะแก้ตัว

อย่างไร

“ข้าเห็นเอ็งเอาเงินเจ้าแม่ไปจากชั้น”

“ว่าแล้ว...” ปราโมทย์คิดในใจ ไม่มีอะไรรอดพ้นสายตาของช่อนกลืนไปได้ เขารู้ข้อนี้ดีแม่ลูกพี่จะไม่เคยบอกเคล็ดลับให้ฟังก็ตาม แต่อารมณ์ชั่ววูบก็ทำให้เขาลืมข้อนี้ไปเสียสนิทใจ

“เอาเงินข้าคืนมาเสียดีๆ ถ้าไม่ยกโดนตีบ” ช่อนกลืนคงกำปั้น ปราโมทย์พวกก่อนจะส่งยิ้มเจื่อนให้ “หมดแล้วจ๊ะ พี่หงส์มันเอาไปหมดแล้ว”

“หงส์?” ช่อนกลืนทวนคำ “หงส์ไหนวะ นักเลงต่างถิ่นหรือ?”

“หงส์แดงจ๊ะ” เขาหัวเราะแหะๆ “หงส์แดง ลิเวอร์พูล”

“ไอ้หมี!” หญิงสาวโผล่ขึ้นพร้อมตบกะโหลกลูกน้องเสียงดังเผียะ “นี่เอ็งเอาเงินเข้าไปเล่นพนันบอลหรือ...ไอ้เวร”

“โธ...ใครจะไปรู้ว่าพี่หงส์มันจะแพ้ทีมบ๊วยท้ายตารางได้ล่ะจ๊ะ เห็นเขาว่ามาแน่ๆ ฉันก็เลยแทงเสียหมดกระเป๋aley”

ช่อนกลืนใช้นิ้วชี้เคาะหน้าผากลูกน้องร่างใหญ่แรงๆ “ข้าบอกเอ็งก็เห็นแล้วว่าเรื่องการพนันกับยาเสพติดชั่วขอ โดยเฉพาะบ่อนไอ้เสียหมู อย่านำได้ย่างกรายเข้าไปเด็ดขาด ทำไมเอ็งไม่เชื่อข้าวะ”

“แหม ก็อัตราต่อรองมันยั่วใจนี่จ๊ะ” ปราโมทย์เถก ก่อนจะตีหน้าเศร้าเล่นบทโศก “นี่ถ้าไม่เดือดร้อน ฉันก็ไม่เล่นหรอก”

“เดือดร้อน?” ช่อนกลืนทวนคำ “เอ็งเดือดร้อนเรื่องอะไร ทำไมไม่บอกข้า”

“ก็พ่อฉันนะสิ จะเอานั่งเบ่งรำไปขายให้หั้น ฉันก็กะว่าถ้าได้เงินมาจะเอาไปจ่ายหนี้แทนพ่อ นั่งเบ่งรำจะได้ไม่ถูกขายไปให้ไอ้เสียฮูด”

เหตุผลที่เขาพรั่งพรูออกไปทำให้หญิงสาวถึงกับชะงัก ปราโมทย์รู้ดีว่า แม่ภายนอกช่อนกลืนจะเป็นคนหัวๆ แต่ใจลึกๆ แล้วยังมีความเป็นผู้นิยมอยู่ และเธอก็ยังเป็นคนใจอ่อน โดยเฉพาะกับพวกพ้องและครอบครัว

“แล้วจะทำยังไงล่ะที่นี่ ต้นก็หาย กำไรก็หด อีแป้งร่ำคงเสร็จเสียอู๊ดแน่ๆ”

“ฉันก็กลุ่มอยู่นี่แหละจ๊ะ” ปราโมทย์ตีหน้าเศร้า พร้อมถอนหายใจเฮือก “อีกหน่อยคงได้กินเนื้อหนังแป้งร่ำโดยไม่รู้ตัวแน่”

“แน่สิ... หมูอะไรตัวโตอย่างกับวัว หนักตั้งร้อยกว่าโล คงกินได้ทั้งหมูบ้านนั้นแหละ”

ใช่แล้ว... แป้งร่ำไม่ใช่หญิงสาวที่ไหน แต่เป็นหมูที่ปราโมทย์เลี้ยงมาตั้งแต่มันลืมตาดูโลก ตอนแรกคนขายบอกว่ามันเป็นหมูแคระ เลี้ยงอย่างไรก็ไม่โตไปกว่านั้น แต่เพียงหนึ่งปีผ่านไป เจ้าหมูแคระก็กลับกลายเป็นหมูตัวใหญ่หนักร้อยกว่ากิโลกรัม จนต้องนำไปฝากไว้ให้พ่อแม่ช่วยเลี้ยง เพราะสมรรถยีนยันหนักแน่นว่าไม่ให้เลี้ยงหมูที่นี่ เนื่องจากทั้งหมิ่นและยังทำให้ผู้ดูแลหอร้างใหญ่ไม่แพ้ลูกหอรัฐสี่กสะเทือนใจทุกครั้งเวลามีคนเรียกมันว่า ‘อีหมูตอน’ ด้วย

แต่ด้วยพิษของโครงการจํานำข้าว และเศรษฐกิจย่ำแย่หลังความวุ่นวายทางการเมือง ทำให้พ่อกับแม่ของเขามีหนี้สินติดพันมาเรื่อย จนต้องนำทรัพย์สินที่มีอยู่ไปจํานำเพื่อนำเงินมาทดแทนส่วนที่ยังค้างอยู่ที่รัฐบาล และทรัพย์สินส่วนหนึ่งก็คือหนังแป้งร่ำที่เสียอู๊ด เจ้าของโรงฆ่าหมูจึงตาเป็นมันและมาติดต่อขอซื้อหลายครั้งแล้วนั่นเอง

คิดแล้วก็ยิ่งทำให้ปราโมทย์อดกลัดกลุ่มขึ้นมาไม่ได้ เขาถอนใจเฮือกใหญ่อย่างไม่รู้ตัว จนลูกพี่ใหญ่พลอยเศร้าไปด้วย

“เอ็งไม่ได้ไปเล่นโต๊ะบอลเหยียหมูไซ้ไหม”

“เปล่าครับพี่” ปราโมทย์ตอบด้วยอาการดีดิด้า “ไปเล่นที่ร้านลาบป่าแดงข้างร้านเกมนั้นแหละจ้ะ แกเปิดทีวีให้ดูถ่ายทอดสดด้วย”

“โต...” เสียงไฟโรจน์ดังมาจากด้านหลัง มันคงเดินอ้อมอาคารห้องเช่าที่ปลูกเป็นชั้นเดียวเป็นแถวยาวเหยียดกว่าสิบห้องมาถึงหน้าบ้านพอดี

“อะไรของเอ็งโตอะไรอะ... ไอ้ไฟ”

“ของข้ายังไม่ได้หรรษา แต่ความโง่ของเอ็งสิ โด่มาแต่ไกล” ชายหนุ่ม
 ร่างผอมเดินมาจิ้มนิ้วใส่หน้าผากของเพื่อนรักแล้วดันเบาๆ จนเกือบหน้า
 หาย “ป่าแดงแก่ชื้อแพรนไซล์มาจากเฮียหมูนั่นแหละ”

“แพรนไซล์ร้านลาบเหวอะ” ชื่อนกลิ่นหันไปถาม

“มาย้าย” ไพโรจน์ตอบยานคางพร้อมโบกมือหย้อยๆ “แพรนไซล์
 โต๊ะบอลต่างหาก”

“มันเป็นแพรนไซล์ด้วยเหวอะ ไ้โต๊ะบอลเนี่ย”

“ได้...เจ้ไม่รู้อะไร เรื่องอบายมุขเนี่ย มันทำเงินได้มากกว่าขายสี่ปะหมี่
 เกี่ยวเสียอีกนา ไม่งั้นป่าแดงแก่จะมีปัญญาถอยโทรทัศน์มาเปิดล่อลูกค้า
 เรอะ”

“เอ็งรู้อะไร” ปราโมทย์ร้องถาม แม้เขาจะรู้อยู่เต็มอกก็ตาม

“อ๊วย เขาพูดกันที่บ้านเลียบนองแล้ว มีแต่เอ็งที่โง่อยู่ ไม่รู้เรื่องกับ
 เขา”

ชายร่างอ้วนแยกเขี้ยวอาศัยจังหวะดีทำท่าฮึดฮัดกลบเกลื่อนความผิด

“อ้าวไอ้ไพ นี่เอ็งว่าพี่ชื่อนโง่เรอะ”

“เฮีย...ข้าเปล่า”

“ก็เอ็งบอกว่าคนไม่รู้ป่าแดงแก่เป็นแพรนไซล์เฮียหมูเป็นคนโง่”

“เออไอ้ชื้อ” ชื่อนกลิ่นโพล่งอย่างนึกขึ้นได้ ก่อนจะหันไปแยกเขี้ยวใส่
 ลูกน้องร่างบางแทน “นี่เอ็งว่าข้าเรอะ ไอ้ไพ”

“อูย...ใครจะไปกล้าละพี่ชื้อน ฉันนับถือพี่เหมือนแม่คนหนึ่งเลยน้า”
 ไพโรจน์ไม่อั้นเปล่า จับมือถือแขนไปแนบแก้มด้วย ทำเอาสาวเจ้าสะดุ้ง
 ยกเท้าถีบแยกออกไปแทบไม่ทัน

“ไอ้บ้าไพ ไอ้ทะเลิ่ง เดี่ยวนี้ปากว่ามือถึงนะเอ็ง”

ไพโรจน์ยิ้มแห้ง ดวงตาเป็นประกาย ปราโมทย์เห็นแล้วก็ได้แต่ทำ
 ปากบ๊ัดด้วยความหมั่นไส้ เพราะรู้ใจเพื่อนดีว่าแอบรักลูกพี่ใหญ่มานานตั้งแต่
 แดกเนื้อหนุ่มแล้ว นี่ถ้าไม่ติดว่าลูกพี่ใหญ่มีของดีและมีฝีมือทางด้าน

มวยไทยด้วยแล้ว มันคงจับปล้ำทำเมียไปแล้วแน่ๆ

น่าแปลกที่ซ่อนกลิ่นรู้ทุกเรื่อง แต่เรื่องนี้กลับไม่ประสีประสาเอาเสียเลย

“เฮ้อ...คราวนี้ซำยกโทษให้ก็แล้วกัน” ซ่อนกลิ่นหันมาชี้นิ้วใส่เขา

“ขอใจจะ” ปราโมทย์ยิ้มแฉ่ง ก่อนจะหุบยิ้มลงทันทีที่ลูกพี่พูดต่อ

“แต่ถ้าซำรู้ว่าเอ็งเล่นการพนันอีกละก็ ข้าไม่เอาเอ็งไว้แน่...ไอ้หมี”

“จะ” ชายหนุ่มยิ้มแหย่ มองหญิงสาวทำท่าฮึดฮัดอยู่อีกอึดใจ ก่อนจะหันหลังแล้วเดินออกไปจากห้องเช่าโกโรโกโสของเขาพร้อมกับไปโรจน์ที่เดินตามออกไป妥妥ๆ

พอทุกคนไปหมดแล้ว ปราโมทย์ก็เป่าปากอย่างโล่งใจ “นี่กว่าจะถูกกระที่บตายเสียแล้วกู”

แต่วินาทีต่อมา เขาก็กระเด็นตัวขึ้นอย่างนึกขึ้นได้ รีบเดินอู้ยอ้ายไปปิดประตูลงกลอนอย่างแน่นหนา เพราะกลัวลูกพี่จะเปลี่ยนใจกลับมากระที่บเขาจริงๆ ก่อนจะเดินกลับไปที่พักแล้วล้มตัวลงนอนหลับเป็นตายไปอย่างรวดเร็วตามประสาคนกินง่ายนอนง่าย

“เอ็งว่าไอ้หมีมันจะเลิกเล่นพนันบอลได้หรือเปล่าวะ...ไอ้ไฟ”

ซ่อนกลิ่นเอ่ยถามลูกน้องคนสนิทหลังจากทรุดตัวลงนั่งในร้านโจ๊กเจ้าประจำ

“โดนพี่ซ่อนชู้ขนาดนี้ ผมว่ามันเลิกแน่ๆ มันกลัวพี่อย่างกับอะไร”

“อย่างกับอะไรวะ”

“อะไร” ไปโรจน์หันมามองเธอตาแป๋ว

“ก็เมื่อกี้เอ็งบอกว่าไอ้หมีมันกลัวข้าอย่างกับอะไร...เอ็งหมายถึงอะไรวะ”

ชายหนุ่มเลิกคิ้วด้วยสีหน้างงงวยอยู่ชั่วอึดใจ ก่อนจะห่อปากแล้วหัวเราะออกมา “ไม่มีอะไรพี่”

“ไม่มีอะไรได้ไง ก็เอ็งเพิ่งพูดหยกๆ”

“คือ...แบบ...” ไพโรจน์เจอคำถามนี้ก็ถึงกับอึ้งไปเหมือนกัน “มันเป็น
สำนวนนะพี่ ไม่มีอะไรหรอก”

“ไม่สิ หมู่นี้เอ็งชอบพูดอะไรกำกวม มันต้องมีอะไรสิ บอกเข้ามา”

“อើย พี่ช่อน จะจริงจังอะไรเบอร์นั้น”

“ไม่รู้ละ ถ้าเอ็งไม่บอก ข้าเอาเอ็งตายแน่ๆ ไปไฟ”

ไพโรจน์ลั้งเลอ้าอึ้งอยู่หลายวินาที ก่อนจะถอนใจออกมา “เอาๆ บอก
ก็บอก”

“บอกมา” ช่อนกลืนชูส้อม

“เหมือนเสื่อเอ้า” ไพโรจน์โพล่งขึ้นเหมือนขอไปที

หญิงสาวลื้มตามองลูกน้องอย่างลั้งเล “จริงหรือ เอ็งคิดงั้นจริงหรือ”

“จริงสิครับ” ชายหนุ่มลากเสียงยานคาง “ແหมพี่ ถ้าอยาการู้ให้แน่ใจ
ทำไม่ไม่อ่านใจผมละ”

หญิงสาวชะงักมองลูกน้องอย่างไม่แน่ใจ ก่อนจะเพิ่งจุกคิดได้ว่ามันเป็น
เป็นเรื่องไร้สาระ และไม่มีประโยชน์อะไรจะไปคาดคั้นคนอย่างไพโรจน์ จึง
แยกเขี้ยวก่อนใช้นิ้วจิ้มหน้าผากชายหนุ่มแรงๆ

“คนสมองกลวงอย่างเอ็ง ข้าไม่เข้าไปอ่านให้เหนื่อยเปล่าหรอกไว้ว
เข้าไปก็เจอแต่ความว่างเปล่า”

“โต...ไม่กล้าอะสิ” ชายหนุ่มทำท่าย พร้อมส่งสายตากும்กริมแปลกๆ
ให้เธอ

“ไม่เอาเว้ย” หญิงสาวโบกมือตัดรำคาญ “ข้าอยากใช้เฉพาะตอนทำงาน
เท่านั้น สมองกลวงอย่างเอ็งไม่รู้หรอกว่าอ่านใจคนแต่ละทีมันเหนื่อยแค่ไหน”

“เหนื่อยเหมือนอ่านไอ้ผู้กองหน้าหยกนั้นหรือเปล่า”

ช่อนกลืนสะดุ้งเมื่อภาพใบหน้าคมสันฉายวาบขึ้นมาในสมอง ต้อง
ยอมรับละว่าผู้กองศรัณูสร้างความหวุ่นไหวในใจแปลกๆ ให้เธอได้อย่างไม่
เคยมีใครทำมาก่อน เธอเองก็ไม่รู้ว่าทำไมถึงเป็นแบบนั้น จะว่าเขาเป็นตำรวจ

ถึงทำให้เธอกลัวก็ไม่น่าจะใช้ เพราะตำรวจทั่วเสียบนงก็ไม่มีใครทำให้
เธอรู้สึกหวั่นได้สักคน และอาการแบบนั้นเธอก็คิดว่าไม่น่าจะใช้ความกลัว
ด้วยซ้ำ แต่จะเป็นอะไรหรือเพราะเหตุใดนั้น ตอนนี้ตัวเธอก็สุดจะรู้ได้

“ไปพูดถึงเขาทำไมวะ”

“ก็ผมเห็นตอนที่อ่านใจมัน หน้างี้เขี้ยวอ้ออย่างกับคนเบ่งซี่ไม่ออก
งั้นแหละ”

“ไอ้บ้า พูดเสียเห็นภาพเลย” ซ่อนกลิ่นใช้ปลายนิ้วดันหน้าผากลูกน้อง
จนหน้าหงาย

“ก็แล้วมันจริงไหมล่ะ”

หญิงสาวหรือตามองลูกน้องอย่างจำนน “เออๆ ข้ายอมรับ บางคนมัน
ก็อ่านไม่ได้ง่ายๆ อย่างไอ้ผู้กองนั่น ใจแข็งอย่างกับหินผา อ่านยากชะมัด”

“สงสัยเพราะมันเป็นตำรวจหรือเปล่า จิตใจถึงได้แข็งแกร่งห้าวหาญ”

“คงไม่มั้ง ตำรวจคนอื่นซ้าก็อ่านได้ง่ายๆ สบายๆ นะ ไม่งั้นจะรู้หรือ
ว่าคนไหนรับเงินไอ้เฮี้ยหมูบ้าง”

ไฟโรจน์พยักหน้าหงึกๆ อย่างเห็นด้วย ก่อนจะทำหน้าที่เมื่อมองไป
ทางหน้าร้าน “ไอ้...เห็นทำไอ้ผู้กองนั่นจะได้เป็นตำรวจไปอีกนาน”

“ทำไมวะ” ซ่อนกลิ่นเลิกคิ้ว

“ก็ตายยากอะสิพี่” ชายหนุ่มเฉลยแล้วพยักพืดขำมีไหล่เธอไป “พูด
ถึงตำรวจ ตำรวจก็ไผ่ล่มาทันที”

ไต้ยีนเช่นนั้น ซ่อนกลิ่นจึงรีบหันไปมองอย่างระวังตัว ก่อนจะรีบหัน
กลับมาทักจับลูกน้องด้วยเสียงกระซิบ “เอ็งอย่าไปมองมัน ก้มหัวไว้”

“ทำไมอะพี่” ไฟโรจน์ถามด้วยความสงสัย แต่ก็ก้มศีรษะลงตาม
คำสั่ง

“ซ้าที่เกี่ยยุ่งกับตำรวจนะสิ โดยเฉพาะตำรวจที่โดนซ้าถีบยอดดอกซ้า
เต็มเปาเมื่อวานนะ”

ชายหนุ่มหัวเราะเอิ๊ก ก่อนจะส่ายหน้า “ไม่ทันแล้วละพี่ มันเดินตรง

มานี้แล้ว”

“เวรเอ๊ย” หญิงสาวยกฝ่ามือแปะหน้าผากอย่างพะวักพะวน ก่อนจะสะดุ้งเฮือกเมื่อนายตำรวจหนุ่มทั้งสองทรุดตัวลงนั่งร่วมโต๊ะเดียวกับเธอ

“ว่าไงเจ้าแม่ตีนหนัก”

ชื่อนกกลิ้งทำปากเบ้ ไม่กล้าสบตาเขา “เลิกเรียกฉันแบบนี้เสียทีเถอะผู้กอง”

“ให้เรียกเจ้าแม่ชื่อนกกลิ้งนั่นสิ”

“ชื่อนกกลิ้งก็พอ หรือจะเรียกนางช่อน ไ้อ์ช่อน อีช่อน เหมือนที่คนอื่นเขาเรียกก็ได้”

นายตำรวจหนุ่มหัวเราะเบาๆ “แล้วเป็นไง เจอตัวขโมยหรือยังล่ะ”

“เจอแล้ว” เธอตอบลุ่มๆ อย่างขอไปที

“ได้เงินคืนไหม”

“ไม่ได้”

“อ้าว ทำไมล่ะ”

“อู๋ย...” ชื่อนกกลิ้งโพล่งขึ้นอย่างหงุดหงิดเพราะถูกเข้ชี้หน้าก จึงหันไปจ้องเขาอย่างกล่าวโทษ “ก็เพราะพวกตำรวจอย่างผู้กองไงล่ะ ฉันถึงต้องสูญเงินไปหมดนะ”

“อ้าว...ไหงงั้น” ศรัณย์อ้าปากหวอ หันไปมองจำหน่อมอย่างงุนงง

“นั่นสิแม่ช่อน พวกฉันไปเกี่ยวอะไรเนี่ย” สุรศักดิ์ร้องถามแทนเจ้านาย

“ก็ไม่ทำงานทำการ มัวแต่มานั่งกินใจก็อยู่เนี่ย ปล่อยให้พวกผู้ร้ายมันเปิดบ่อน เล่นไพ่ แวงบอลกันสบายใจเฉิบ รู้ไหมว่าชาวบ้านเขาหมดเนื้อหมดตัวกันไปกรายแล้ว”

“อ้าว เธอพูดอย่างนี้ก็ไม่ถูกนะ ตำรวจก็ต้องกินต้องพักนะ จะให้จับผู้ร้ายอย่างเดียวได้ไง ถ้าไม่กินแล้วจะเอาแรงที่ไหนไปวิ่งตามผู้ร้ายล่ะ” ศรัณย์เอ่ยเสียงครีียด

“งั้นก็รีบๆ กินแล้วไปจับซะ โน่น...บ่อนเฮียหมูโน่น ผู้ร้ายเยอะแยะ

เลย”

“อยู่ไหนล่ะ ฉันจะได้ไปจับ”

“โหย... ตำรวจทั้งโรงพักก็รู้กันหมดนั่นแหละว่าบ่อนเฮียหม้อยู่ที่ไหน
ผู้กองอย่ามาทำไล่ชื่อเลย”

“จริงเหรอ” ผู้กองหนุ่มขมวดคิ้ว “แล้วทำไมยังไม่ปล่อยให้ลอยนวล
อยู่ได้”

“ก็รับเงินเฮียหม้อมาทั้งนั้นนะสิ”

“แม่ซ่อนมีหลักฐานหรือเปล่า พุดลอยๆ ระวังโดนข้อหาดูหมิ่นเจ้า
พนักงานนะ” สุรศักดิ์ขู่

“จำก็ดีแต่ขู่ชาวบ้านนั่นแหละ” ซ่อนกลิ่นหันไปได้แทบจะทันที ก่อน
จะชะงักเมื่อไฟโรจน์กระตุกแขนเสื้อเป็นเชิงเตือน

“นี่ตำรวจนะพี่ซ่อน เดียวก็พากันเข้าไปนอนมุ้งสายบัวหรอก” ลูกน้อง
หนุ่มกระซิบเสียงสั่น

คำเตือนของไฟโรจน์ทำเอาอารมณ์ที่หงุดหงิดของซ่อนกลิ่นทุเลาลง
พอเหลือบไปเห็นสายตาคมของผู้กองศรีบุญ หัวใจของเธอก็กระตุกวบขึ้นมา
อีก ความห้าวหาญจึงลดฮวบฮาบ ต้องรีบก้มหน้าลงด้วยความรู้สึกหวั่นไหว
อย่างประหลาดเมื่อเห็นสายตาแบบนั้น

“ถ้าเธอรู้ว่าบ่อนอยู่ไหน บอกฉัน” ศรีบุญเอ่ยเสียงเข้ม “ฉันจะเป็นคน
ไปทำลายบ่อนนั้นเอง”

“จะดีหรือครับผู้กอง” สุรศักดิ์หันไปเอ่ยกับนายทันทีด้วยเสียงอันเบา
แต่ซ่อนกลิ่นก็ยังได้ยินอยู่ดี

“เราเพิ่งมาถึง ยังไม่รู้เหนือรู้ใต้ ขึ้นทำอะไรบูมบูมมาจะกลายเป็นแหวก
หญ้าให้สูงตื่น งานใหญ่จะเสียไปเปล่าๆ นะครับ”

ศรีบุญชะงักไปเหมือนจะคิดอะไรได้ ก่อนจะผ่นลมหายใจออกมาซั้ๆ
แล้วหันมาทางหญิงสาวที่กำลังนั่งใจสั่นอยู่ข้างๆ เขา

“เอาละ ฉันจะรับเรื่องเธอไว้ก่อนก็แล้วกันนะ แม่ซ่อนกลิ่น”

“รับเรื่อง?” หญิงสาวจ้องตาชายหนุ่มเซม็ง พยายามอ่านใจเขาว่า ‘งานใหญ่’ ที่ทั้งคู่พูดกันคืออะไร แต่ก็เหมือนเดิม จิตใจของร้อยตำรวจเอกหนุ่มนั้นแข็งแกร่งราวหินผา ยากที่จะอ่านได้ง่ายดายเหมือนคนอื่น ๆ ยิ่งพอเขาเผยยิ้มออกมา หัวใจของเธอก็แทบจะละลายลงราวกับเป็นน้ำแข็งโดนแสงแดดจ้า

“ฉันถือว่าเธอเป็นคนแจ้งความก็แล้วกัน ฉันจะลงมือสืบเรื่องนี้ด้วยตัวเอง เพราะถ้าเป็นอย่างที่เธอบอก ตำรวจทั้งโรงพักก็คงไม่มีใครไว้ใจได้แน่”

“โอ๊ย ให้มันแน่สักรายเถอะ ตำรวจบ้านนี่เมืองนี้”

“ฉันเอาจริง แต่ก็ต้องดูทิศทางลมด้วย ฉันมาใหม่ไม่อยากทำอะไรป่วนปาม”

ช่อนกลืนช้อนตามองผู้กองหนุ่มอย่างไม่แน่ใจนัก แต่ท่าทางเอาจริงเอาจังของเขาก็ทำให้เธอรู้สึกได้ว่านี่อาจเป็นความหวังใหม่ของประชาชนชาวเสียบนองก็ได้ ก่อนที่เสียงท้องของเธอจะดังโครกขึ้นอย่างไม่รู้เวลาล่วงเลย เมื่อเจ้าของร้านนำโจ๊กร้อน ๆ หอมกรุ่นมาเสิร์ฟ ทำเอาสาวเจ้าถึงกับหน้าแดงช้ำขึ้นด้วยความขวยอายเมื่อเห็นรอยยิ้มขบขันของเขา

เสียงท้องประท้วงโครกครากก็ดังขึ้นปลุกให้ปราโมทย์ตื่นจากความฝันอีกครั้ง เขาลุกขึ้นนั่งแล้วมองไปรอบ ๆ ท้องอันว่างเปล่าอย่างอ่อนใจก่อนจะถอนใจออกมาแรง ๆ

“หิวฉิบหาย”

บ่นพลางก็ลูบท้องกลม ๆ ไปมา แต่พอเหลือบไปเห็นห่อพะหมี่กิ่งสำเร็จรูปที่กินเหลือจากเมื่อคืน จึงคลานลงจากฟูกไปเสียบปลั๊กกาต้มน้ำร้อน หลังจากนั้นก็หยิบพะหมี่กิ่งสำเร็จรูปครึ่งห่อนั้นมาเทใส่ชาม เมื่อน้ำเดือดก็จัดการลวกพะหมี่กินพอประทังความหิวไปได้ก็มั่ง

“ไปเล่นเกมหน่อยดีกว่า”

ชายหนุ่มแลบลิ้นเลียปากแผลลิ้นๆ ก่อนจะทิ้งซามบะหมี่เอาไว้อย่างนั้น แล้วออกจากห้อง ซิมูเตอร์ไซค์คู่ชีพไปยังร้านเกมซึ่งอยู่ท้ายตลาด

ปราโมทย์ซื้อแพ็คเกจเล่นเกมกับทางร้านเป็นรายเดือน ทำให้แม่ตอนนี้ไม่มีเงินสักบาทเดียวก็สามารถเข้าไปเล่นได้ เพียงโชว์ตั๋วเดือนเท่านั้นก็สามารถหลุดตัวลงนั่งหน้าคอมพิวเตอร์เครื่องประจำได้ทันที

ชายหนุ่มเปิดเว็บไซต์เฟซบุ๊กขึ้นมาเป็นอันดับแรก มีตัวเลขสีขาวยืนกรอกรอบแดงเหนือรูปโลกตรงมุมขวามือเป็นเลขสองหลัก นั่นหมายถึงมีคนส่งข้อความหรือกดไลค์เขาเข้ามามากมาย ชายหนุ่มเลื่อนเมาส์ไปที่ตำแหน่งนั้น จากนั้นก็ไล่ดูทุกการแจ้งเตือน กระทั่งมาสะดุดอยู่ที่ข้อความหนึ่งในเพจ...

‘ทาสหมู’

เขาคดเข้าไปดูทันที แล้วก็เห็นชายคนหนึ่งมาโพสต์ข้อความว่า...

‘น้องหมูของผมหายครับ ผมทำทุกวิถีทางแล้วเพื่อหาน้อง แต่ก็ไม่พบ น้องคือชีวิตจิตใจของผม ใครมีวิธีหาน้อง ไม่ว่าจะด้วยวิธีปรกิติหรือทางไสยศาสตร์ กรุณาช่วยผมด้วยนะครับ จะมีรางวัลให้อย่างงาม’

ปราโมทย์ยกมือขึ้นเกาคางอย่างใช้ความคิด “หมอนี่ทำอะไรรักหมูเหมือนเราเฮะ เรียกเป็นน้องนุ่่งทีเดียว แบบนี้สงสัยต้องสงเคราะห์หน่อย”

แพนด้าแมน : ดีคับ...ผมมีวิธีตามหาน้องหมูที่ได้ผลร้อยเปอร์เซ็นต์ สนใจไหมครับ

หญิงไม่ยุ่ง มุ่งรักหมู : สนใจครับ

“โอ้โฮเฮะ ตอบกลับทันทีเลยวู้ย ทำทางจะร้อนใจมาก” ปราโมทย์จึงมาก่อนจะก้มหน้าพิมพ์ต่อ

แพนด้าแมน : อยู่ไหนครับ

หญิงไม่ยุ่ง มุ่งรักหมู : กทม.

- แพนด้าแมน : ผมอยู่สุพรรณ ที่นี่มีคนทรงเจ้าเก่งมาก รับรอง
ได้ว่าเห็นผลแน่นอน
- หญิงไม่ยุ่ง มุ่งรักหมู : มีญาณทิพย์หรือครับ
- แพนด้าแมน : ก็ไม่เชิงครับ ถ้าคุณสนใจ ก็เอาของอะไรสัก
อย่างของน้องติดตัวมาด้วย
- หญิงไม่ยุ่ง มุ่งรักหมู : เอาไปทำไมครับ
- แพนด้าแมน : เจ้าแม่สามารถสัมผัสสิ่งของแล้วรู้ได้ว่าน้องหมู
ของคุณอยู่ในไหน
- หญิงไม่ยุ่ง มุ่งรักหมู : คักดีสิหรืออย่างนั้นเชียวหรือ
- แพนด้าแมน : อยากให้ลองครับ ถ้าสนใจผมจะแชร์โลเกชั่น
ให้ครับ วันพุธ พฤหัส เปิดทำโองเข็น ส่วน
เสาร์-อาทิตย์เปิดแปดโมงเช้าถึงเที่ยง
- หญิงไม่ยุ่ง มุ่งรักหมู : ขอบคุณมากครับ ผมไปแน่นอน ถ้าหาน้องหมู
เจอ ผมจะให้คุณหนึ่งหมื่น

“หนึ่งหมื่น!” ปราโมทย์โพล่งขึ้น ก่อนจะรีบยกมืออวบอูมขึ้นปิดปาก พร้อมกับเหลียวซ้ายแลขวาอย่างระแวงว่าใครจะได้ยินแล้วจะฉกเอาเงินในจินตนาการไปได้ ทว่าเมื่อเห็นบรรดาเกมเมอร์เด็กๆ สวมหูฟังและสนใจแต่ภาพบนหน้าจอเท่านั้น เขาก็ฉีกยิ้มกว้างออกมา ก่อนจะรีบส่งตำแหน่งที่ตั้งของตำหนักเจ้าแม่ดอกช่อนกลืนไปให้อีกฝ่ายพร้อมแนบเบอร์โทรศัพท์ไปด้วย

ไม่นานนัก อีกฝ่ายก็ตอบกลับมาว่า ‘โอเค’ เพียงสั้นๆ แล้วก็เงียบหายไป

“ไหนดูซิ มีข่าวอะไรน่าสนใจอีก” ชายหนุ่มมึนงงหลังจากจ้องมองตัวเลขรางวัลอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะเลื่อนหน้าจอเฟซบุ๊กไปเรื่อยๆ จนกระทั่งมาชะงักอีกครั้งเมื่อเห็นข่าวแปลกๆ ข่าวหนึ่งโผล่ขึ้นมา

คนร้ายบุกทุบทำลายเจดีย์บรรจุอัฐิอายุเกือบร้อยปีที่วัดม่วง และสังหารลูกศิษย์วัดคนหนึ่งจนเสียชีวิต

“โอ้โห...โหดวะ” ปราโมทย์หน้าเหยเก เพราะตนเองก็นับได้ว่าเคยเป็นลูกศิษย์วัดคนหนึ่ง เคยถือของตามหลังพระหลายรูปเวลาที่ออกบิณฑบาตยามเช้าอยู่หลายปี จากนั้นจึงกดเข้าไปดูเนื้อข่าวข้างใน

โดยทาง...บลาๆๆ...ได้รับแจ้งเหตุว่า เจดีย์บรรจุอัฐิองค์หนึ่งที่วัดม่วง หมู่ ๕ ตำบล...บลาๆๆ...ราชบุรี ถูกคนร้ายบุกทุบทำลายเสียหายโดยไม่ทราบสาเหตุ เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจไปถึง พบเจดีย์เก็บอัฐิองค์หนึ่งถูกทุบทำลาย สันนิษฐานว่าคนร้ายอาจต้องการทรัพย์สินที่อยู่ภายในเจดีย์ เพราะเป็นที่เล่าลือกันว่า เป็นเจดีย์เก็บอัฐิของพระอาจารย์ชื่อดังที่มีมรณภาพลงเมื่อเก้าสิบปีที่แล้ว และมีเครื่องรางของขลังที่หายากบรรจุอยู่ด้วย

ไม่ห่างกันนัก พบศพชายหนุ่มถูกฆ่าปาดคอ โดยเป็นชายสวมเสื้อยืดคอกลมพิมพ์ลายยี่ห้อเครื่องดื่มชูกำลังเต็มอก สวมกางเกงยีนส์รัดรูป มีบาดแผลถูกของมีคมบาดที่ลำคอเป็นแผลยาวประมาณ ๓ นิ้ว คาดว่าเสียชีวิตมาแล้วไม่ต่ำกว่า ๕ ชั่วโมง ช่างศพมีนายดำ หรือดำเกิง คมขำ สัปเหร่อของวัดกำลังนั่งร่ำไห้อยู่ โดยนายดำระบุว่าผู้ตายคือ นายดาว คมขำ เป็นบุตรของตนเอง นายดำยังบอกอีกว่าบุตรของตนเป็นเด็กดี ตั้งใจเรียน ไม่เคยทะเลาะเบาะแว้งกับใคร ตำรวจจึงคาดว่านายดาวอาจมาเห็นคนร้ายกำลังทุบทำลายเจดีย์เก็บอัฐิพอดี จึงเกิดการต่อสู้กันขึ้น คนร้ายจึงปาดคอนายดาวจนเสียชีวิต

“คนสมัยนี้ทำไม่ใจคอมันโหดร้ายจังวะ” ปราโมทย์ถอนใจพร้อมส่ายหน้า ก่อนจะปิดหน้าเฟซบุ๊กไปแล้วตัดสติใจเข้าสู่โลกของเกมออนไลน์ เมื่อไม่เห็นมีข้อความของ “หญิงไม่ยุ่ง มุ่งรักหมู” ตอบกลับมาอีก